

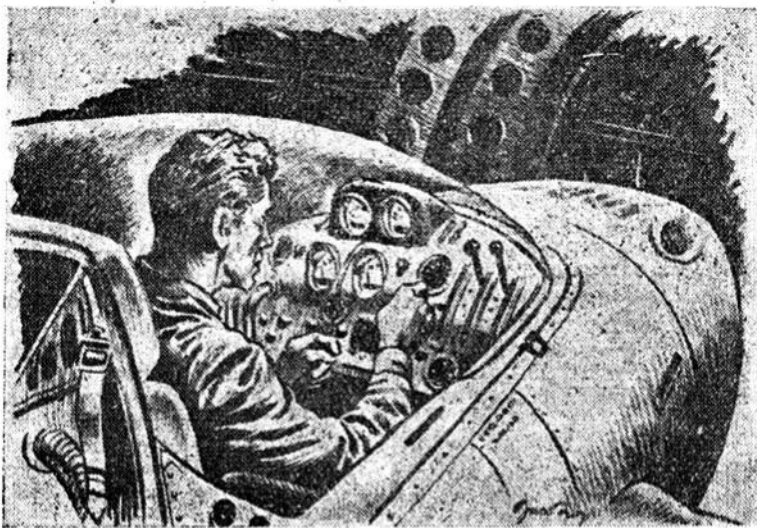
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΗΝΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΟΙ ΜΗΧΑΝΕΣ
ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

ΟΙ ΜΗΧΑΝΕΣ ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

Ταξίδευε τώρα με δεβαιότητα σχεδόν πρὸς τὸ θάνατο

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΚΟ ΣΤΟ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ

Η ΨΥΧΗ τοῦ θρυλικοῦ ἀστροναύτη ντέτεκτιδ εἶχε γεμίσει φρίκη καὶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ἀνεβασμένος σ' ἓνα ψηλὸ δέντρο κύτταζε σὲ λίγη ἀπόστασι μπροστά του, ὅπου, χιλιάδες νάνοι, εἶχαν συγκεντρωθῇ σὲ μιὰ πλατεία ἔχοντας στὴ μέση δυὸ ἄρματα. Στὸ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἄρματα βρισκόταν ὀρθιος ὁ Μίκυ, ντυμένος μὲ μιὰ πορφυρὴ χλαμύδα καὶ μ' ἓνα χρυσὸ στέμμα στὸ κεφάλι, ἐνῶ στὸ ἄλλο ἦταν θεμένος πάνω σ'

ἓνα στύλο ὁ Λή Πό. Σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων περίπου μακριὰ ἀπὸ τὰ ἄρματα, ὑπῆρχε κουλουριασμένο ἓνα τελώριο φίδι μὲ ἀνωρθωμένο τὸ τεράστιο κεφάλι του καὶ μὲ μιάτια ποὺ πετοῦσαν ἀστραπές.

Ὁ ντέτεκτιδ κατάλαβε πῶς ὁ Μίκυ, τὸ μικρὸ Ἑλληνόπουλο, ποὺ κατὰ ἓναν παράξενο τρόπο τὸ εἶχε μεταβάλλει σὲ ἐχθρὸ τους, ὁ σατανικὸς προδότης Μπράουμ(*),

(*) Διάβασε τὴν περιπέτεια ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενο τεύχος τοῦ «ὑπερανθρώπου», τὸ 17, μὲ τὸν τίτλο: «Τὸ τέρας τῶν οὐρανῶν».

σκόπευε νὰ ρίξη τὸν Λῆ Πό πάνω στὸ τρομερὸ αὐτὸ ἐρπετό γιὰ νὰ τὸν κατασπαράξη.

Ἡ ἀγωνία τὸν ἔπνιγε καὶ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἀνασάσῃ ἐλεύθερα. Ἄν ὁ Μίκυ πραγματοποιοῦσε κάτι τέτοιο, θὰ ἦταν τρομερό! Πῶς θὰ ἵππορῶσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ; Μὲ ποιὸν τρόπο θὰ ἔσπαζε τὴν πυκνὴ ζώνη τῶν χιλιάδων νάνων ποὺ εἶχαν παραταχθῇ γύρω ἀπὸ τὰ ἄρματα, πεοιμένοντες μέσα σὲ ἀπόλυτη θρησκευτικὴ σιγὴ τὴ συνέχεια τῆς παράξενης ἱεροτελεστίας τους ποὺ θὰ εἶχε σὰν θύμα τὸν Λῆ Γιό;

Ἐνῶ ἀγωνιζόταν νὰ βρῇ ἓνα σχέδιο δράσεως, εἶδε νὰ ξεχωρίζουν μέσα ἀπὸ τὸ πυκνὸ πλῆθος δυὸ νάνοι, νὰ περνοῦν τὰ ἄρματα καὶ νὰ πλησάζουν τὸ φίδι. Φοροῦσαν μιὰ στολὴ ποὺ τοὺς κάλυπτε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια καὶ κρατοῦσαν καὶ οἱ δυὸ μαζί ἓνα εὐλινὸ ἀντικείμενο ποὺ ἔμοιαζε μὲ γοντροκομμένο οὐοίκωμα ἀνθρώπου, κάτι ποὺ θύμιζε στὸν Σέρινταν τὰ εἰδῶλα τῶν μαύρων τῆς Ἀφρικής.

Τὸ τεράστιο ἐρπετό, βλέποντας τὰ δυὸ πλάσματα νὰ τὸ πλησιάζουν, συσπειρώθηκε ἑτοιμο νὰ ἐπιτεθῇ. Ποῦγμα παράξενο, ὅμως, ὅσο πλησιάζαν οἱ νάνοι, τόσο πιὸ πολὺ χαμῆλωνε ἐκεῖνο τὸ κεφάλι καὶ σὲ λίγο ἔμεινε ἀκίνητο, λὲς καὶ τῷ ὑποτάξει μὴ ἀόρατη δύναμι...

Οἱ νάνοι ἔστησαν δίπλα

τοῦ τὸ εἶδῶλο καὶ παραμέρισαν. Ἐκάναν ἓνα νόημα στοὺς δύο ἄλλους ποὺ κάθονταν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπὸ τὸν δεμένο Λῆ Πό κι' ἐκεῖνοι ἄρχισαν νὰ τὸν λύνουν.

Τὸ μὲτωπο τοῦ Σέρινταν εἶχε πλημμυρίσει ἰδρώτα. Ἡ τρομερὴ στιγμὴ τῆς θυσίας τοῦ Λῆ Πό, πλησίαιζε, τραγική, ἀδυσλόγητη. Ἐφῆρε στὸ νοῦ τοῦ τῆ σκηνῇ τοῦ φιδιοῦ ποὺ θὰ τυλιγόταν στὸ λεπτὸ κορμὶ τοῦ φίλου τοῦ καὶ ἀνατρίχιασε σύνκορως.

—Πρέπει νὰ τὸν ἐλευθερώσω!— μουρμουροῦσε, πρέπει νὰ δράσω τώρα ποὺ εἶναι καιρὸς. Δὲν πρέπει νὰ ἀφήσω τὸ Μίκυ νὰ ἐκτελέσῃ ἑπ'αὐτὴν τὴν ἐργασίαν τοῦ τὸ ἀποτόπαιο αὐτὸ ἔγκλημα. Πῶς, ὅμως;

Ἐφῆρε τὸ χέρι στὴ ζώνη τοῦ. Εἶπε τὸ πιστόλι τῶν ἀκτινῶν ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸν Μπορόουν. Τί νῆκανε ὅμως μ' ἓνα πιστόλι, ὅσοι ἄνθρωποι ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες νάνους ποὺ ἦσαν ὅλοι τοὺς ὀπλισμένοι;

Ποτέ τοῦ δὲν εἶνε βρεθῇ σὲ τέτοιο κοίσιμο ὀδιέξοδο. Τοῦ φαινόταν πῶς θὰ τοελλαθῇ. Μὰ πάνω στὴν τρομερὴ τοῦ ἀπελπισία, σκέφθηκε κάτι:

—Εἶμαι δολῶς!, ψιθύρισε. Θὰ τοὺς ἀναγκάσω νὰ ἀφήσουν ἐλεύθερο τὸν Λῆ Πό ἀπειλῶντας τοὺς πῶς θὰ σκοτώσω τὸν Μπορόουν, υποδοσὰ στὰ μάτια τοὺς. Θὰ τὸν ὀδηγήσω σὲ μέρος ποὺ νὰ τὸν βλέπουν ὅλοι καὶ θὰ τοῦ καρφώσω τὸ πιστόλι στὸ στήθος. Ἐλπίζω νὰ φοβηθῇ

ὁ Μπράουν καὶ νὰ τοὺς διατάξῃ νὰ ἐλευθερώσουν τὸν δὺ στυχο τὸν Λή Πό.

Ἐρριξε μιὰ ματιὰ ἀκόμη πρὸς τὴν πλατεία. Οἱ νᾶνοι ποὺ φρουροῦσαν τὸν Λή Πό, ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν λύνουν ἐνῶ τὸ τεράστιο θίδι εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ἀναδιπλωνόταν γύρω ἀπὸ τὸ ξύλινο εἶδωλο. Τὸ μήκος του θὰ ἦταν ὡς εἴκοσι μέτρα, ὅπως ὑπολόγιζε ὁ ντέ τεκτιβ, καὶ τὸ πάχος του σαράντα περίπου πόντους. Ἡ θέα του μονάχα σὲ πλημμύριζε φρίκη καὶ ἀποστροφή.

Οὔτε κατάλαβε πότε ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο. Μὲ προφύλαξι, γιὰ νὰ μὴ τὸν δοῦν, ἔτρεξε σκυφτὸς πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους γιὰ νὰ φθάσῃ στοῦ μέρους ποὺ εἶχε ἀφήσει τὴ Νάνσυ μὲ τὸν αἰχμὰ λωτὸ του. Ἐφθασε μὲ τὴν ψυχὴ στοῦ στόμα, λαχανιάζοντας σὰν σκύλος. Μὰ πίσω ἀπὸ τὸ θάμνο ποὺ κύτταξε, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς.

— Θάκανα λάθος, συλλογίστηκε καὶ προχώρησε σ' ἕναν ἄλλο θάμνο.

Οὔτε καὶ κεῖ θρῆκε κανέναν. Ἐρριξε ὀλόγυρα ἕνα βλέμμα γιὰ νὰ προσανατολιστῇ. Οὐχί, ἐκεῖ κάπου ἔπρεπε νὰ βρισκόταν ἡ Νάνσυ.

— Νάνσυ!, μίλησε. Ποὺ εἶσαι, Νάνσυ!

Τὸν ὑποδέχτηκε ἀπόλυτη, παγερὴ σιωπὴ.

— Νάνσυ!, ξαναφώνησε.

Οὔτε καὶ τώρα πῆρε ἀπάντησι.

Ξαφνικὰ, ἔνοιωσε κάτι νὰ σπάζῃ μέσα του. Μιὰ τρομερὴ ὑποψία τὸν κυρίευσε.

— Νάνσυ!, ἔκανε δραχνά. Ἀπάντησέ μου Νάνσυ!

Τώρα ἡ ὑποψία ἔγινε βεβαίτητα γιὰ τὸν Σέρινταν. Κάτι συνέβαινε κι' ἔπρεπε νὰ μαθεθῇ τὸ συντομώτερο. Κάθε δευτερόλεπτο ποὺ περνοῦσε ἦταν εἰς βάρος του, εἰς βάρος τοῦ Λή Πό ποὺ τὸν περιμενε ὁ θάνατος ἀπὸ τὸ ἀνατριχιαστικὸ ἀγκάλιασμα τοῦ φιδιοῦ. Ἐσκυψε φάχνοντας ἀπὸ θάμνο σὲ θάμνο. Καὶ σ' ἕναν ἀπὸ αὐτοὺς, εἶδε ἕνα κομμάτι σκοινί. Ἦταν τὸ σκοινὶ ποὺ εἶχαν δέσει τὸν προδότη Μπράουν.

Ἡ ἀλήθεια, τραγικὴ καὶ ἀδυσώπητη, φώτισε τὸ σκοτάδι τῆς ἀγωνίας του.

— Κατῶρθωσε νὰ ξεφύγῃ!, ψέλλισε. Καὶ φεύγοντας πῆρε καὶ τὴ Νάνσυ μαζί του...

Δὲν κάθησε νὰ σκεφθῇ τί θὰ κάινῃ. Τὸ καινούργιο χτύπημα λὲς καὶ τὸν ὥπλισε μὲ μιὰ καινούργια δύναμι. Ἀρχισε νὰ πηδάῃ σὰν Ταρζάν τοὺς θάμνους καὶ σὲ δυὸ λεπτά, ἔφθασε στοῦ ἴδιο δέντρο ποὺ ἦταν σκαρφαλωμένος πιὸ πρίν. Ἀγκάλιασε τὸν χοντρὸ κορμὸ του καὶ μὲ γρήγορες κινήσεις ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ του, δγάζοντας μὲ προφύλαξι τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν πυκνὴ φυλλωσιά του.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξε πρὸς τὸ μέρος τῆς πλατείας, ἡ καρδιά του σπαρ

τάφησε. Πάνω στο άρμα του Λή Πό, έκτος από τους δυο νάνους, βρισκόταν ο Μπράουν και μια γυναίκα. Κι' η γυναίκα αυτή δεν ήταν άλλη από την αγαπημένη του Νάνσυ, την αχώριστη σύντροφο των περιπετειών του και αρραβωνιαστικιά του...

Και σαν να μην έφτανε η όδυμη που δοκίμασε βλέποντας την αγαπημένη του αιχμαλώτη του Μπράουν κι' έτοιμη να βρεθί από στιγμή σε στιγμή στην τρομερή και κρύα αγκαλιά του φιδιού, έφθασε στ' αυτιά του μια κοφτή διαταγή που έβγαине από το στόμα του Μίκυ:

— Η μεγάλη μας θεά περιμένει τα θύματά της να ξεψυχήσουν στα ιερά της ποδιά! Μην άργήτε λοιπόν να της προσφέρετε τη θυσία που περιμένει!

Ο ντέκτιβ έσφιξε τα δόντια και τράβηξε το πιστόλι του...

Ο ΜΙΚΥ ΣΥΝΕΡΧΕΤΑΙ

Ο ΜΙΚΥ ένοιωθε άπερραντο μίσος για τους δυο αιχμαλώτους που έστεκαν στο διπλανό του άρμα. Έδωσε τη διαταγή στους ύπηκούς του να διαστούν για τη θυσία και κύτταξε με φανερή αγαλλίαση το τεράστιο έρπετό που άργοςάλευε το κεφάλι του σπαθίζοντας τη

διχαλωτή του γλώσσα και περιμένοντας τα θύματά του.

Ξαφνικά, κάτι σαν σύννεφο σκέπασε το κεφάλι του παιδιού. Νόμισε για μία στιγμή πώς θα πέση και άναγκάστηκε να στηριχτή. Ήταν τόση η ζαλάδα του που έκλεισε τα μάτια. Όταν τ' άνοιξε, είχε την εντύπωση πως το βλέμμα του καθάρισε κι' άπόκτησε μία τέτοια διαύγεια που έβλεπε τα πράγματα έντελώς διαφορετικά. Γύρισε το βλέμμα του και άντικρίζοντας το φίδι λίγο έλειψε να ξεφωνίση από τον τρόμο του. Κι' όλοι αυτοί οι νάνοι γύρω του τί ζητούσαν; Πού έρισκόταν, αλήθεια; Κι' η Νάνσυ με το φίλο του το Λή Πό, πώς βρέθηκαν σ' αυτό το ξέσκεπο αμάξι;

— Νάνσυ!, φώναξε κατάπληκτος, Λή Πό, φίλε μου!

Η κοπέλλα στράφηκε άπότομα και τον κύτταξε. Το χλωμό πρόσωπό της πήρε χρώμα και τα μάτια της ζωήρεψαν. Άπό τη φωνή του Μίκυ κατάλαβε πώς το παιδί είχε άρχισει να συνέρχεται από την τρέλλα του.

— Μίκυ!, του φώναξε κι' αυτή συγκινημένη.

Με μιάς, το μυαλό του παιδιού ξεκαθάρισε όλότελα. Ξάν σε όνειρο θυμήθηκε τί ζητούσε εκεί, δίπλα στο τεράστιο έρπετό. Ήταν έτοιμος να σπρώξει προς το θάνατο τους αγαπημένους του συντρόφους, τη Νάνσυ και το Λή Πό! Ήταν έτοιμος να διαπράξη το φοβερό αυτό

Ὁ Σερντάν βλέποντας τὸ σκοτεινὸ μάτι τοῦ θανάτου νὰ τὸν κυττάζει ἀδυσώπητα, ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω

έγκλημα! Κι' ό αϊτιος γι' αυτό τό κακούργημα πού λίγο έλειψε νά διαπράξη ήταν ό Μπράουν! Ομνήθηκε πώς ό άνθρωπος αυτός του είχε κάνει μιάν ένεσι και από τή στιγμή εκείνη τόν υποδούλωσε στή δική του θέλησι, του μετέδωσε τίς δικές του ιδέες και τόν έκανε νά μισήσει τους φίλους του.

— Άθλιε!, δόγγηξε, θα μού τό πληρώσης αυτό και τώρα μάλιστα!

Μέ ένα άπίστευτο πήδημα άφησε τό άρμα του κι' έφθασε στο άλλο πού βρισκόταν ό Μπράουν με τους φίλους του. Πριν ό προδότης προλάβη νά συνέλθη από τήν έκπληξί του, δοκίμασε μιάν φοβερή κουτουλιά στο στομάχι πού τόν έκανε νά βογγήξει. Τή δευτέρα κουτουλιά όμως πού ώρμησε νά του δώσει τό ριψοκίνδυνο Έλληνόπουλο, τήν πρόλαβε γιατί τραβήχτηκε πλάγια. Ταυτόχρονα τράβηξε τό πιστόλι του.

— Άλλοίμονό σου! είπε στο παιδί και τό πρόσωπό του είχε γίνει άποκρουστικό από τή λύσσα.

Τή στιγμή πού ήταν έτοιμος νά πατήσει τή σκανδάλη και νά χαρίση τό θάνατο στο παιδί, ένοιωσε ένα ξαφνικό βάρος στον ώμο του και χάνοντας τήν ίσορροπία του σωριάστηκε πάνω στο άρμα. Ό Λή Πό, είχε επέμβει στήν κατάλληλη στιγμή νά σώση τό μικρό φίλο του από βέβαιο θάνατο.

Ό Μπράουν κι' ό άνθρωπος του Πράτ καλλίστηκαν κι' έγιναν ένα κουβάρι. Οί χιλιάδες νάνοι όλόγυρα φάνηκαν νά τά έχουν κυριολεκτικά χαμένα γιατί κανένας τους δέν δοκίμασε νά επέμβη γιά νά βοηθήση τόν αυτόκράτορά τους. Άπορο ύσαν μάλιστα γιατί ό μικρός αυτόκράτοράς τους είχε έπιτεθή έναντίον του μεγάλου και δέν ήξεραν τίνος τό μέρος νά πάρουν.

Η Νάνσυ, πού βρισκόταν κοντά στον Μπράουν, θέλησε νά επέμβη γιά νά γλυτώση τόν Λή Πό από μιάν άσχημη λαβή πού του είχε έφαρμύσει ό προδότης. Καθώς έσκυβε, όμως, ένα τίναγμα των ποδιών του Μπράουν τή χτύπησε με δύναμι. Η κοπέλλα έχασε τήν ίσορροπία της και γκρεμίστηκε έξω από τό άρμα. Τό κορμί της πήρε δυό—τρείς στροφές και ξεφώνισε από τόν πόνο. Έκανε νά σηκωθή όταν σέ άπόστασι ενός μόνο μέτρου μακριά της, είδε τό τεράστιο κεφάλι του φιδιού νά τραβιέται πίσω έτοιμο νά έπιτεθή. Τά μάτια του λές και πετούσαν φλόγες και ή δυστυχισμένη κοπέλλα έμεινε άκίνητη στή θέση της, άνίκανη νά βγάλη έστω κι' ένα φθόγγο από τό στόμα της λές και τήν είχαν μαγνητήσει τά λαμπερά μάτια του συχαμερού έρπετού. Μόνο ό Μίκυ ξεφώνισε πάνω από τό άρμα βλέποντας τό φίδι τόσος κοντά στην άγαπημένη

του Νάνσου καὶ τὰ μάτια του ἀνοιξαν διάπλατα ἀπὸ τὴν ἀγωνία κι' ἀπὸ τὸ γούρλωμά τους φαίνονταν ἔτοιμα νὰ σπᾶσουν...

— Νάνσυ!, δόγγηξε καὶ καθὼς τὸ κεφάλι τοῦ φιδιού ἔκανε τὴν ποικίτη κίνησι πρὸς τὰ ἔμπροδς ἔκλεισε τὰ μῦτια γιατί δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ δῇ τὴ Νάνσυ νὰ αἰχμαλωτίζεται στὴν ἰκρύα ἀγκαλιά τοῦ τεράστιου κι' ἐπικίνδυνου αὐτοῦ ἔρπετοῦ...

Κι' ὁ Λῆ Πὸ ἔφερε τὰ χέρια στὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ δῇ τὴ σκηνὴ τοῦ θανάτου τῆς Νάνσυ... Μόνο ὁ Μπράουν κύτταξε μὲ σαδισμό, ἔτοιμος νὰ οὐρλιάσῃ θοισαμβευτικά στὴν ἐπίθεσι τοῦ φιδιού.

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ χαρῇ τὸ θρίσμβό του γιατί, τὴ στιγμή πού τὸ ἔρπετο ἔκανε τὴν πρώτη κίνησι, μιὰ λεπτὴ γλῶσσα φωτιάς ἔσκισε τὸν ἀέρα κι' ἦρθε κι' ἀντάμωσε τὸ κεφάλι του! Τὸ φίδι ἔμεινε ἀκίνητο γιὰ μιὰ στιγμή κι' ἔπειτα ἀναταράχθηκε, ξεδιπλώθηκε ἀπὸ τὸ ξύλινο εἶδωλο καὶ κάνοντας μερικοὺς σπασμοὺς ξαπλώθηκε νεκρὸ στὸ ἔδαφος.

Πίσω ἀπὸ τὴν πράσινη ὠλόγα τῆς φωτιάς, πῆδησε ἓνας ἄνθρωπος. Ἦταν ὁ θρυλικὸς Σέρνιταν πού παρεκλούθοῦσε τὴ σκηνὴ κρουμένος στὸ φύλλωμα τοῦ δέντρου, ἔτοιμος νὰ ἐπέμβῃ στὴν κατάλληλη στιγμή.

Μὲ τὸ πῆδημά του, οὐρλιάσε σὺν ἐρυθρόδεομος καὶ τὸ σῶμα του γκρέμισε πέλτ' ἔ-

ξη νάνους. Κρατώντας τὸ πιστόλι στὸ χέρι διάσθηκε νὰ φθάσῃ κοντὰ στὸν Μπράουν.

Μὰ ὁ προδότης πού κατὰ λαβε πῶς τὴν ἔχει ἄσχημα δὲν κάθισε νὰ τὸν περιμένῃ. Ἔδωσε ἓνα σάλτο καὶ μπερδεύτηκε στὸ πλῆθος τῶν νάνων πού, βλέποντας τὸ φίδι νεκρὸ, ἔβγαλαν κάτι ὑστερικές κραυγές καὶ τῶθελαν στὰ πόδια, χωρὶς νὰ τολμήσουν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ὅπλα τους.

— Ἐλάτε μαζί μου!, φώναξε ὁ Σέρνιταν στοὺς φίλους του ἀφοῦ σήκωσε τὴ Νάνσυ στὴν ἀγκαλιά του.

Σὲ λίγο χάθηκαν πίσω ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς θάμνους.

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΕΙΔΗΣΗ

ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΝ στὸν «Πρωτῆ α» δ-που τοὺς ὑποδέχτηκε μὲ χάρες ἡ γυναίκα τοῦ Λῆ Πὸ καὶ ὁ Μίκυ ὅρ-

χισε νὰ τοὺς διηγῇ τὴν ἀπίθανη ἱστορία του. Ὅταν μπῆκε στὴ ρουκέττα πού εἶχαν βοῇ στὸν πλανήτη πού ἀναγκάστηκαν νὰ προσγειωθοῦν μετὰ τὴν ἐπίθεσι τοῦ ἀόρατου τέρατος (*) ἡ ρουκέτα ξεκίνησε μονάχη τῆς μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα καὶ προσγειώθηκε σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη, χωρὶς νὰ τὴν ὀδηγῇ κα-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος.

νείς. Μόλις δγήκε, τὸν περίμενε ὁ Μπράουν μὲ μερικοὺς νάνους. Τὸν ὠδήγησε στὸ παλάτι του καὶ τοῦ διηγήθηκε πῶς ἦταν ὁ μοναδικὸς κυρίαρχος τοῦ πλανήτη καὶ πῶς, σὰν ἀτομικὸς ἐπιστήμονας ποὺ ἦταν, εἶχε δημιουργήσει ἓναν ἀνώτερο μηχανικὸ πολιτισμό. Τὴ ρουκέττα τὴν ὠδηγοῦσε αὐτὸς ἀπὸ μακριά, καὶ εἶχε ἐφεύρει διάφορα μέσα ποὺ τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ἐκμηδενίσει ὅποιοιδήποτε ἐχθροὺ του. Τοῦ ἐξήγησε ἀκόμη πῶς, ὅταν πλησίαζε κάποιος ἀπὸ τὰ γήινα ἄστρῶ-πλοια στὸν πλανήτη του, ἐστειλε νὰ τὰ συναντήσουν κατὰ παρὰξένα ζῶα ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦσε σὰν πύργους του σκύλους. Τὰ ζῶα αὐτὰ ἦταν ὁράτα στὸ φῶς καὶ μπορούσε νὰ τὰ δῇ κανεὶς μόνο στὸ σκοτάδι. Ἐμοιαζαν μὲ βασιλικοὺς καὶ εἶχαν τὴν ιδιότητα νὰ ἀκτινοβολοῦν μὲ μαγνητικὴ ἀκτίνου βολία ποὺ ἐξασθενοῦσε τὸ νευρικὸ σύστημα τοῦ ἀνθρώπου. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐξουδετέρωνε τοὺς ἀντιπάλους του ποὶν ἀκόμη πατήσουν στὸν πλανήτη του.

Στὴ συνέχεια τοὺς ἐξήγησε τὸ Ἑλληνόπουλο πῶς τοῦ ἔκανε μιὰ ἔνεσι καὶ ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἔγινε μιὰ ποσὸ ἐξηντ ἄλλανθ' στὴν ψυχολογία του. Πίστεψε πῶς εἶναι αὐτοκράτορας ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Μπράουν καὶ τὸν κοτάφερε νὰ τοὺς μισησῇ θανάσιμα.

— Εὐτυχῶς ποὺ τὸν συλ-

λάδατε αἰχμάλωτο, κατέληξε γελώντας ἀπὸ τὴ χαρὰ του τὸ παιδί, καὶ φαίνεται πῶς ἡ ἔνεσι ἔχασε τὴ δύναμίν της καὶ συνήλθα. Διαφορετικά...

— Μίκυ, μίλησε ὁ Λή Πό σοβαρὰ—σοβαρὰ, θέλω νὰ σὲ ρωτήσω κάτι. Πιστεύεις ἀλήθεια πῶς μοιάζω μὲ πύθικο;

Ὁ Μίκυ συγκράτησε μὲ κόπο τὰ γέλια του.

— Πῶς σοῦ ἦρθε μιὰ τέτοια σκέψι Λή Πό;

— Γιατὶ ὁ Μπράουν κι' ἐσύ μὲ εἴπατε βρωμοπίθικο! Δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ μου αὐτὴ τὴν προσβολή!

— Μὰ σοῦ ἐξήγησα πῶς δὲν ἤξερα τί ἔλεγα καὶ τί ἔκανα Λή Πό! Σοῦ ζητῶ συγγνώμην ἀν σὲ προσβάλα.

— Ἐμένα σὲ συγχωρῶ, ἀλλὰ τὸν Μπράουν δὲν θὰ τὸν συγχωρήσω ποτέ μου! δῆλωσε ὁ Λή Πό. Κανένας δὲν βρέθηκε νὰ μὲ πῇ ἄσχημο ὡς τώρα καὶ νὰ βρεθῇ αὐτὸς ὁ προδότης!

Ὁ Μίκυ δάγκωσε τὰ χεῖλη του νὰ μὴ γελᾷ κι' ἐκλείσε τὸ μάτι στὴ Νάνσυ.

— Ἀπορῶ πῶς δὲν μᾶς ἐπετέθησαν οἱ χιλιάδες τῶν νάνων, ὥστησε σὲ μιὰ στίγμῃ ὁ Σέοινταν.

— Φοβήθηκαν βλέποντας τὸ φίδι νεκρό, τοῦ ἐξήγησε ὁ Μίκυ. Γιατὶ τὸ φίδι γι' αὐτοὺς ἐνσαρκώνει τὸ πνεῦμα τῆς θεᾶς τους.

Ἡ Νάνσυ ἄρχισε νὰ διηγῆται κι' αὐτὴ μὲ ποιοὺν τρόπο κατόφειρε νὰ λυθῇ ὁ

Μπράουν καθώς τον φύλαγε πίσω από το θάμνο και να την οδηγήσει στον τόπο της θυσίας, όταν ο Σέρινταν πλήρως σίασε την όθνη τηλεοράσεως. Ένας επίμονο βουητό του έδωσε να καταλάβει πώς κάποιος τον ζητούσε στη ραδιοτηλεφωνική συσκευή. Γύρισε ένα κουμπί και κάρφωσε τὸ βλέμμα του στην όθνη.

— Άλλό, άλλο!, άκούστηκε μιὰ φωνή ἐνῶ ἡ σκιά που παρουσιάστηκε ξεκαθάρισε κι έδειξε τὴ μορφή του αρχιφύλακα τῆς Ἀστροφύλαξης καὶ βοηθοῦ τοῦ Χόβαρτ, Ρόμπ.

— Άλλό, Ρόμπ!, τοῦ απάντησε ὁ Σέρινταν. Σέ άκούω.

— Σέρινταν!, άρχισε ὁ αρχιφύλακας που μιλούσε ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς Ἀστροφύλαξης Ἀσφάλειας, στὴ Νέα Ὑόρκη, εἶναι ἀπώλυτος ἀνάγκη νὰ γυρίσης στὴ Γῆ.

— Ἀδύνατο!, ἀρνήθηκε ὁ Σέρινταν. Βρίσκομαι σ' ἓναν άγνωστο πλανήτη σὸν ὁποῖο βασιλεύει ἓνας Γῆινος προδότης, ὁ Μπράουν! Τὸν θυμάσαι τὸν Μπράουν;...

— Ἀφῆσε τὰ παραμύθια Σέρινταν!, έφθασε άνήσυχη ἀλλὰ καὶ έπιτακτική ἡ φωνή τοῦ Ρόμπ. Πρέπει νὰ ξεκινήσης άμέσως γιὰ νὰ διαλευκάνης τὸ μυστήριο τῆς έξαφανίσεως τοῦ Χόβαρτ!

— Πῶς!, έκανε ὁ Σέρινταν ἀναπηδώντας ἀπὸ τὴν κατάρπηξι. Τοῦ Χόβαρτ, εἶπες;

— Ναι, Σέρινταν! Ὁ Χό-

βαρτ έξαφανίστηκε μυστηριωδῶς χθές, μπροστὰ στὰ μάτια μας σχεδόν, μέσα ἀπὸ τὸ γραφεῖο πού εργαζόταν καὶ ὅλες οἱ έρευνες πού άκούθησαν δέν έφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ Χόβαρτ έχει γίνει άφαντος! Καταλαβαίνεις τί σημαίνει αὐτό, Σέρινταν;

Κρύος ιδρώτας εἶχε ἀναβλύσει στὸ μέτωπο τοῦ Σέρινταν. Ἡ χλωμάδα τοῦ προσώπου του έκανε ἐντύπωση στοὺς φίλους του που τὸν κύτταξαν. Μάντευε πῶς ἡ ὑπόθεσις αὐτῆς τῆς μυστηριώδους έξαφανίσεως έκρυβε πίσω τῆς ἓναν έπικίνδυνο ἀντίπαλο καὶ μιὰ τρομερὴ περιπέτεια που τὸ ἀποτέλεσμά της μπορεῖ νὰ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ θάνατος. Μπροστὰ σὸν καινούργιο καὶ άγνωστο αὐτὸ έχθρό, που άπήγαγε τὸν ἱσπέκτορα τῆς Ἀστροφύλαξης Χόβαρτ, ὁ Μπράουν δέν έσήμαινε τίποτε.

Πῆρε στὴ στιγμή τὴν ἀπόφασί του:

— Ξεκινῶ άμέσως Ρόμπ, εἶπε σὸν αρχιφύλακα. Καλὴ ἀντάμωσι.

Γύρισε έπειτα καὶ κύτταξε τοὺς φίλους του:

— Ὅπως άκούσατε, τοὺς εἶπε, τὸ καθήκον μας μάς καλεῖ στὴ Γῆ. Ὁ Μπράουν εἶχε τύχη...

Ἡ Νάνσυ κι ὁ Μίκυ χαμήλωσαν τὰ κεφάλια, στενοχωρημένοι γιὰ τὸ τρομερὸ νέο που έμαθαν ἐνῶ ὁ Λῆ Πό, πλήρως σίασε δειλὰ τὸν Σέρινταν.

— Κύριε Σέρινταν, τὸν πα

ρακάλεσε, μπορείτε να με πάρετε και μένα μαζί σας στη Γή; Δεν θέλετε να χωρίσουμε γιατί... όχι μόνο σας έχω συνηθίσει, αλλά με τραβούν και μένα οι περιπέτειες...

— Μά εσύ είσαι παντρεμένος, του είπε ο Σέρινταν.

— Όταν φθάσουμε στη Γή θα στείλω τη γυναίκα μου στον Πράτ, κύριε Σέρινταν. Δεν είναι συνηθισμένη σε τέτοιου είδους συγκινήσεις και περιπέτειες.

— Αν δεν της κακοφανή που θα χωρίσετε για λίγο καιρό, σε δέχομαι πολύ εύχαρις στη συντροφιά μου, του απάντησε ο Σέρινταν. Είσαι ένας καλός και θαρραλέος φίλος.

— Και άμαρφος!, πρόσθεσε το πειραχτήριο, ο Μίκυ.

Πέντε λεπτά αργότερα, το θρυλικό αστερόπλοιο «Πρωτεύς», ταξίδευε με όλη τη δυνατή ταχύτητά του προς τη Γή, αφήνοντας πίσω του τον άγνωστο πιλανήτη όπου βασιλεύει ο άπαισιος προδότης Μπράουν.

ΕΚΠΑΝΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΝΕΙΣ

Ο ΜΙΚΥ με τον Λή Πό είχαν βγεί να κάνουν μια βόλτα στο ύψος δρόμους της Νέας Υόρκης ενώ ο Σέριν-

ταν με τη Νάνσυ έτρεξαν άμέσως στο κτίριο της Αστυνομίας. Ο αρχιφύ-

λακας Ρόμπ που αντικαθίστασε τον Χόβαρτ τους υποδέχτηκε με χαρά, άνακουφισμένος γιατί την υπόθεσι της μυστηριώδους εξαφάνισε ως του ίνσπεκτορος θα την ανέλαμβανε ο Σέρινταν.

— Πώς ακριβώς έγινε η άπαγωγή; ρώτησε ο Σέρινταν μετά τους τυπικούς χαιρετισμούς.

— Ήταν νύχτα, του εξήγησε ο Ρόμπ, κι' ο Χόβαρτ εργαζόταν μόνος του στο ιδιαίτερο γραφείο του. Εγώ εργαζόμουν στο παραπλεύρως γραφείο. Μου είχε πη νά τον πάρω να φύγουμε κατά τις έντεκα. Μπαίνοντας όμως στο γραφείο του, τ'όβρηκα άδειανό! Κι' όπως ξέρετε, τ'ό γραφείο του έχει μιά μόνον πόρτα που δαίνει στο δικό μου, κι' ένα παράθυρο. Θά ήταν όμως, άστέιο νά υποθέση κανείς πώς ο Χόβαρτ βγήκε ή τόν έβγαλαν άπό τ'ό παράθυρο που βρίσκεται στον τριακοστό όροφο τού μεγάρου κι' άπέχει έκα τ'ό μέτρα άπό τ'ό δρόμο! Κι' όμως, ή πόρτα του δέν άνοιξε καθόλου, ούτε έγώ έλειψα έστω κι' ένα λεπτό άπό τ'ό γραφείο μου. Πάει νά μου σπάση τ'ό κεφάλι Σέρινταν.

— Ρόμπ, άφησε σέ μένα τή δουλειά και πήγαν νά ήσυχάσης, του είπε ο ντέτεκτιβ. Φαίνεται άρκετά κουρασμένος. Άλλωστε είναι άργά και χρειάζεσαι λίγο ύπνο.

Μόλις έφυγε ο Ρόμπ, ο ντέτεκτιβ, μαζί με τή Νάνσυ, προχώρησαν στο φαρδύ

διάδρομο του τριακοστού πατώματος του μεγάρου της 'Αστροφικής 'Ασφάλειας. Είχε σκοπό να κάνει μια έρευνα σ' όλα τα γραφεία και τὰ ἐργαστήρια του μεγάρου. Μπορεί από την έρευνα αυτή νά βγαζε κάποιο συμπέρασμα, ν' ανεκάλυπτε έστω και τὸ παραμικρὸ ἴχνος πού θὰ τὸν οδηγούσε στὴ λύσι τῆς μυστηριώδους εξαφανίσεως τοῦ Χόβαρτ.

— "Αν ὁ Ρόμπι ἦταν ὁ ποιοσδήποτε ἄλλος, θὰ τὸν υποπτευόμουν, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ὁ ντέτεκτιβ στὴν ἀρραβωνιαστικιά του. 'Ο Ρόμπι ὅμως εἶναι ἕνας παλιδὸς καὶ δοκιμασμένος ἀστυνομικὸς καὶ τοῦ ἔχω ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη.

Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔβγαλε κάποιος τὸ ὄγκωδες σῶμα τοῦ Χόβαρτ ἀπὸ τὸ παρὰθυρο!, παρατήρησε κατόπληκτῃ ἡ Νάνσυ. 'Όπως εἶδες, δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ διαφύγῃ καιεῖς ἀπὸ ἐκεῖ. 'Εκτὸς κι' ἂν τὸν κατέβασαν μὲ σκοινί, μὰ... δὲν θὰ τὸ εὔρισκαν κάπου δειμένο;...

— "Ας μπουύμε ἐδῶ, Νάνσυ, τὴν διέκοψε ὁ Σέρινταν. Στὸ βιβλιότιο αὐτὸ θρίσκεται τὸ ἀρχεῖο ὅλων τῶν ὑπὸ πίων τύπων πού ἔχουν σχέσεις μὲ τὴν ἀτομικὴ καὶ διαπληκτικὴ ἐπιστήμη.

'Η Νάνσυ ἔστριψε τὸ πόμολο τῆς πόρτας. Καὶ τότε, ἔγινε κάτι πού δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὸ προβλέψουν καὶ νὰ τὸ φανταστούν ποτέ τους! 'Απὸ τὸ μικρὸ σκότει

νὸ ἀνοιγμα, πρόβαλε μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς ἕνα ὀπλισμένο χέρι. 'Η κἀννη του στράφηκε ἀπειλητικὰ πρὸς τὸν στήθος τοῦ ντέτεκτιβ. 'Η Νάνσυ ἔμπηξε μιὰ φωνὴ κι' ὁ Σέρινταν, βλέποντας τὸ σκοτεινὸ μάτι τοῦ θανάτου νὰ τὸν κυττάξῃ ἀδυσώπητο, ἔγειρε τὸ κορμὶ του πρὸς τὰ πίσω. Τὸ πιστόλι ἀστράψε καὶ ὁ ντέτεκτιβ ἔνκιωσε ἕνα κάψιμο στὸν ὦμο.

"Ἔπεσε ἀμέσως κάτω φωνάζοντας στὴ Νάνσυ νὰ κἀνὴ τὸ ἴδιο καὶ μὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστῃ ψυχραιμία, τράβηξε τὸ πιστόλι του τὴ στιγμή πού τὸ χέρι τοῦ ἀόρατου ἐχθροῦ του χαμήλωνε γιὰ νὰ τὸν σκοπεύσῃ καὶ πάλι. Πρόλαβε καὶ πάτησε τὴ σκανδάλη μιὰ, δυὸ φορές. Οἱ σφαῖρες ἀνοῖξαν δυὸ μικρὰς τρύπες στὴν πόρτα καὶ τὸ χέρι ἔξαφανίστηκε.

— Παραδόξου ὅποιος κι' ἂν εἴσαι!, φώναξε ὁ Σέρινταν στὴ θέσι πού βρισκόταν, ἐνῶ ἔνοιωθε τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ ὤμου του νὰ ποτίζει τὰ οὐχὰ του. Δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ σωθῇς!

Σὰν ἀπάντησι ἤρθε ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο κι' ἀντήχησε ἕνας καινούργιος πυροβολισμός. 'Η σφαῖρα καρφώθηκε δέκα πόντους μακρύτερα ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Σέρινταν.

'Ο ντέτεκτιβ ἔνοιωσε νὰ τὸν κυριεύῃ ἡ μανία καὶ ἡ λύσσα. Τὰ πράγματα ἦταν πιδὸ σοβαρὰ ἀπὸ ὅσο τὰ πίστεμε. Μέσα στὸ κτίριο τῆς

“Αστροφικής, Ασφάλειας υπήρχαν έχθροί τους χωρίς να τους παίρνη κανείς είδησι. Μὲ ποιόν τρόπο καπάρθωναν νὰ μπαίνουν; Μήπως υπήρχαν συνένοχοί τους στὶς τάξεις τῶν αστυνομικῶν ἀστροναυτῶν;

— Παραδόσου ἂν θέλῃς νὰ γλυτώσῃς τὸ τομάρι σου!, γρύλλισε καὶ πάλι. Σὲ λίγο τὸ κτίριο θὰ γεμίσῃ ἀπὸ ἀστυνομικοὺς καὶ θὰ σὲ συλλάβουν!

Καὶ πάλι ἀντήχησε κείνο τὸ σαρκαστικόν, τὸ μυστηριώδες γέλιο ποὺ ἔκανε τὸ αἷμα τοῦ Σέρινταν νὰ παγῶνῃ στὶς φλέβες του.

Εἶδε τὴ Νάνσυ νὰ βγάξῃ καὶ κείνη τὸ πιστόλι τῆς.

— Μείνε ἐδῶ!, τῆς ψιθύρισε. Χτύπησε χωρίς οἶκτο ὅποιον προσπαθῆσῃ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν πόρτα. “Ἄς εἶναι ὁποιοσδήποτε, ἀκούς;

“Ἀρχισε νὰ σέονεται πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου. Θυμῆθηκε πῶς τὸ δωμάτιο αὐτό, ἐπικοινωνοῦσε μὲ ἕνα ἄλλο πιὸ μικρὸ, ποὺ καὶ κείνο ἔδγαине στὸ διάδρομο. Ὁ ἀντίπαλός τους θὰ χρησιμοποιοῦσε τὴ δεύτερη πόρτα γιὰ νὰ γλυτώσῃ μιὰ καὶ τοῦ εἶχαν μπλοκάει τὴν πρώτη. “Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ προλάβῃ γιὰ νὰ τοῦ κλείσῃ τὸ δρόμο.

Καθὼς σερόνταν, τὸ αἷμα τῆς πληγῆς του ἔβγαφε τὸ δάπεδο. Ἡ Νάνσυ τὸ εἶδε καὶ γλώμισσε. Δὲν εἶχε πάρει ἀκόμα εἶδησι πῶς ἦταν τραυματισμένος.

— Θεέ μου!, ψιθύρισε, τὸν χτύπησαν! “Ἄς εἶναι τοὐλάχιστον τραυματισμένος ἐλαφρά!

“Ἐσφίξε μὲ πείσμα τὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου στὸ χέρι καὶ τὸ μάτι τῆς καρφώθηκε ἐπίμονα στὴν πόρτα. Παρακαλοῦσε ἀπὸ μέσα τῆς νάκα νὰ τὴν ἐμφάνισί του ὁ ἀγνωστος ἐχθρός τους γιὰ νὰ καρφώσῃ ὅλες τὶς σφαῖρες τοῦ πιστολίου τῆς στὸ κορμί του...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ο ΣΕΡΙΝΤΑΝ μόλις ἔφθασε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ μικροῦ δωματίου ποὺ συγκι-

νανοῦσε μὲ τὸ δωμάτιο τῶν ἀρχαίων, σηκώθηκε, σφίγγοντας τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ συγκρατήσῃ ἕνα βογγητό. Ἡ πληγὴ του τὸν πονοῦσε τρομερά, μ' ὅλο πρὸς, ὅπως καταλάβαινε, δὲν τοῦ εἶχε σπάσει τὸ κόκκαλο γιατί κινοῦσε εὐκόλα τὸ χέρι του καὶ κρατοῦσε σταθερὰ τὸ πιστόλι.

“Ἀνοίξε τὴν πόρτα μὲ μύριες προφυλάξεις, ἀνάβοντας ταυτόχρονα τὸ φακό του. Τὸ δωματιάκι ἦταν ἄδειο.

“Ἐσθισε τὸ φακό καὶ προχώρησε στὰ σκοτεινὰ ὥσπου ἄγγιξαν τὰ χεῖρια του τὸ ξύλο τῆς πόρτας.

Μιὰ ὁμοδροντὶα πυροβολισμῶν ἀντήχησε στὸ διπλὸν

δωμάτιο και οι σφαίρες, τρυπώντας το ξύλο, σφύριξαν γύρω του ζητώντας να βρουν στο μανιασμένο δρόμο τους ανθρώπινη σάρκα.

Ο Σέρινταν πήρε μια απότομη βουτιά. Ήταν τυχερός. Καμμιά από τις σφαίρες δεν τον ιπέτυχε. Απόρησε όμως πώς ο αντίπαλός του τον πήρε είδησι.

— Παραδόσου!, φώναξε πάλι και η φωνή του αντήχησε σαν ούρλιαχτό. Οι δυο πόρτες είναι μπλοκαρισμένες και δεν πρόκειται να γλυτώσης! Όπου νάναι θα φθάσουν και οι αστυνομικοί της βραδυίνης υπηρεσίας!

Για τρίτη φορά του άπάντησε το σαρκαστικό γέλιο. Ο Σέρινταν ένοιωσε κάτι σαν τρέλλα και γυρνώντας προς το μέρος του γέλιου το πιστόλι, πάτησε τη σκανδάλη του επαναληπτικού πιστολιού του ώσπου άδειασε όλη η ταινία.

Βιάστηκε να βάλλει μια καινούργια και τέντωσε το αυτί του. Ήσυχία απόλυτη βασιλεύει, λες και στο διπλανό δωμάτιο δεν υπήρχε κανείς. Απορούσε γιατί δεν παραδινόταν ο αντίπαλός του. Ήταν ΑΔΥΝΑΤΟ να σωθῇ γιατί άλλη πόρτα δεν υπήρχε να ξεφύγῃ.

Τῇ σιωπῇ τὴν ἔσπασε μιὰ μακρινὴ φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε μὲ διαταγή. Ἐπειτὰ ἀκούστηκαν βήματα ποὺ ἔτρεχαν.

«Εἶναι οἱ ἀστυνομικοί, συλλογίστηκε μὲ ἀνακούφισι. Τώρα ὁ φιλαράκος μας δὲν

τὴν γλυτώνει».

— Εἶτε παραδοθῆς εἶτε δχι, τοῦ φώναξε, ἡ ἡλεκτρικὴ καρτέλα σὲ περιμένει ὅπως δῆποτε! Σοῦ ὑπόσχομαι πὼς θὰ γυρίσω μόνος μου τὸν διακόπτη. Κι' ἂν κάνῃς πὼς πυροβολῇς τοὺς ἀστυνομικοὺς, ἀλλοίμονό σου! Τὰ αὐτόματά τους θὰ γαζώσουν κάθε σπιθαμὴ τοῦ δωματίου!

Αὐτὴ τὴ φορά δὲν τοῦ ἀπάντησε τὸ σαρκαστικὸ γέλιο ἀλλὰ ἡ σιωπῇ. μιὰ σιωπῇ ποὺ ἔκρυβε τὸ μυστήριο καὶ τὸ θάνατο. Καὶ ξαφνικά, ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τῆς πόρτας φάνηκε μιὰ φωτεινὴ γραμμή ποὺ ὅσο πῆγαινε καὶ ζωήρευε. Τὴν αἰέσως ἐπόμενῃ στιγμῇ ἀνοίγῳκλεισε τὰ ρουθόνια τοῦ ἀνήσυχος.

— Φωτιά! φώναξε καὶ πετάχτηκε ἐπάνω μ' ὅλο τὸν πόνο τῆς πληγῆς του.

Μὲ πυρετώδεις κινήσεις ἀναψε τὸ φακό, καὶ σὲ ἓνα δευτερόλεπτο εὔρισκε κι' ὅλας τὸ διακόπτη καὶ τὸν ἀναθε. Ὁ καπνὸς ἀπὸ τὸ γειτονικὸ δωμάτιο ἔμπαινε ὅλο καὶ πιὸ πολὺς ἀπὸ τίς χαραμάδες τῆς πόρτας.

Ἄκουσε τίς φωνὲς τῶν ἀστυνομικῶν στὴν ἄλλη πόρτα. Χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἔρπαξε ἓναν πυροσβεστήρα ποὺ βρῆκε σὲ μιὰ γωνιά καὶ δίνοντας μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ στὴν πόρτα, τὴν ἔσπασε. Τὴν ἴδια στιγμῇ ἀπὸ τὴν ἄλλη πύετα ἔμπαιναν οἱ ἀστυνομικοί.

Τεράστιες φλόγες φωτιάς

σκαρφάλωναν στα ράφια με τους φακέλλους και ο καπνός ήταν άποπνικτικός και τους έκανε να κλείνουν τα μάτια. 'Ο Σέοινταν έθεσε σέ λειτούργια τόν πυροσβεστήρα κι' άρχισε νά ραντίζει τις φλόγες. Δίπλα του ένοιωσε την παρουσία της Νάνσυ.

— Δέν υπάρχει κανείς!, τού έλεγε ή κοπέλλα, μέσα στο θόρυβο πού έκαναν οι άστυνομικοί καθώς έτοεχαν και κείνοι νά βρούν πυροσβεστήρες και νά κουβαλήσουν νερό για νά έντοπίσουν τις φλόγες. Θά έλεγε κανείς πώς ό άνθρωπος πού σέ τσαιμάτισε είναι ένα φάντασμα... Δέν είναι μυστήριο, Τζό ή έξαφάνισί του;

'Ο Σέοινταν δέν μπόρεσε ν' άπαντήσει ούτε νά σκεφθή. 'Ενοιωσε τó μυαλό του νά βολώνη, τις δυνάμεις του νά τόν έγκαλείπουν, και σωριάστηκε στο πάτωμα γίνοντας τις σήθησεις του. 'Η πληγή τού ώμου του και ή αίμορραγία τόν είχαν έξαντλήσει...

Ο ΜΙΚΥ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ο ΛΗ ΠΟ κύταζε όλόγυρά του σαν χαζός. 'Η τεράστια πολιτεία της Νέας 'Υόρκης με τούς πελώριους ουρανοξύστες της, τού προκαλούσε θαυμασμό και δέος. Είχαν βέβαια και στόν μακρινό πλανήτη τους τόν Πράτ με-

γάλα κτίρια και ό πολιτισμός τους ήταν άνεπτυγμένος άρκετά, μά ό ένας πολιτισμός με τόν άλλο, διαφέρει. Στο βραδυό τους περίπατο, πολλοί κάτοικοι της μεγαλού πόλεως σταματούσαν και κύτταζαν περίεργα τόν Λή Πό. 'Επειτα ξεσπούσαν σέ γέλια και ρωτούσαν τó Μίκυ:

— Πού τή βρήκες αυτή την παράξενη μαϊμού;

— Δέν είναι μαϊμού, τούς άπαντούσε ό Μίκυ. Είναι άνθρωπος από άλλον πλανήτη και ξέρει περίφημα τή γλώσσα μας (*).

Τό πλήθος τότε μαζεόταν γύρω του και τόν κύτταζε περίεργα ένώ τά πιτσιρίκια τούς ακολουθούσαν και φώναζαν και χαχανίζαν, χαλώντας τόν κόσμο για τόν παράξενο αυτό άνθρωπο πού είχε έρθει στη Γή από ξένο πλανήτη.

— Γιατί όλοι αυτοί με κυττάζουν έτσι; ρωτούσε ό Λή Πό τó μικρό Γήινο φίλο του.

— Σέ βρίσκουν όμορφο, Λή Πό, τού άπαντούσε ό Μίκυ συγκρατώντας με κόπο τά γέλια του.

'Ο Λή Πό κορδωνόταν τότε περήφανος.

— Μόνο ό Μπράουν με βρήκε άσχημο, έλεγε και ξανάλεγε με παράπονο. 'Αλλά,

(*) Για νά ικανοποίηση ό άναγνώστης τήν περιέργειά του πώς ό Λή Πό έμαθε τ' αμερικάνικα, πρέπει νά διαβάση τó τεύχος ό τού «Υπεράνθρωπος», πού έχει τόν τίτλο: «Επίθεσις εναντίον της Γής»

που θα μου πιάη, κάποτε θα μου πέση στα χέρια μου!

Ο Μίκυ του είχε χαρίσει ένα σκούφο κι' ο Λή Πό έκανε σαν τρελλός από τη χαρά του καθώς τον έβαλε στο κεφάλι του.

— Ωραία έφεύρεσι, έλεγε του Μίκυ. Θα τον φυλάξω για να τον φορέσω στον πλανήτη Πράτ και θα τους κάνω όλους να σκάσουν από τη ζήλεια τους.

Η ώρα ήταν προχωρημένη και ο Μίκυ αποφάσισε να γυρίσουν στο σπίτι τους. Ανυπομονούσε κι' αυτός να μάθει νέα για την υπόθεσι της απαγωγής του Χόβαρτ. Πήραν ένα ταξι και καθώς έτυχε να περάσουν έξω από το μέγαρο της Αστροφικής Ασφάλειας, είπε του σωφέρ να σταματήσει.

— Ιο βλέπεις αυτό το κτίριο; είπε στον Λή Πό. Έδώ είναι εγκατεστημένο το στρατηγείο της Γήινης Κοινοπολιτείας. Από δω μέσα χάθηκε ο Χόβαρτ...

Αναγκάστηκε να διακόψη την κουβέντα του γιατί, καθώς κύτταζε προς την κορυφή του κτιρίου, είδε από ένα παράθυρο να βγαίνει ένα μαύρο και αλλόκοτο σε σχήμα πράγμα, να ταλαντεύεται για λίγο στον αέρα και να πέφτει άπαλά—άπαλά προς τη γη.

— Τι είναι αυτό; ανθρωπήθηκε κι' ο σωφέρ κάνοντας το σαυρό του.

Το παράξενο αυτό πράγμα άκούμπησε στη γη και

όρχισε να τρέχη σύρριζα στα κτίρια με μεγάλη ταχύτητα.

— Άκολούθησέ το!, διέταξε ο Μίκυ τον οδηγό.

Το είδαν να στρίβη έναν απόμερο δρόμο, διαλέγοντας τα πιο σκοτεινά και έρημα σημεία του, να αφήνη τα σπίτια και να κατευθύνεται προς την έξοχή.

Το ταξι άκολουθούσε σε απόστασι διακοσίων μέτρων περίπου. Άφησαν τη Νέα Υόρκη και πήραν έναν έρημο και σκοτεινό δρόμο. Σε μια στιγμή τα φρένα του άμαξιού στρίγγλισαν απότομα.

— Έστριψε δεξιά παίρνοντας την πλαγιά, έκανε ο οδηγός. Θάλεγε κανείς πώς είναι φάντασμα. Πότε πετάει λίγο πιο ψηλά από την επιφάνεια και πότε περπατάει.

Ο Μίκυ έριξε ένα χαρτονόμισμα προς το μέρος του σωφέρ και άνοίγοντας την πόρτα πετάχτηκε έξω. Πίσω του βγήκε ο Λή Πό. Άφησαν τον ασφαλτοστρωμένο δρόμο και πήραν τα χωράφια προς την κατεύθυνσι που προχωρούσε ο σκοτεινός όγκος. Το φεγγάρι που μόλις έκείνη τη στιγμή πρόβαλε από την Ανατολή, τους βοήθησε να μη το χάσουν.

Άρχισαν να τρέχουν. Ο Μίκυ για καλό και για κακό έβγαλε το πιστόλι του. Το ίδιο έκανε κι' ο Λή Πό.

— Πολύ περίεργα πράγματα συμβαίνουν άπόψε, μουρμούρισε σε μια στιγμή

ὁ Μίκυ. Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ τριακοστοῦ πατώματος τοῦ μεγάρου τῆς Ἀστρικῆς Ἀσφάλειας βγαίνει ἓνα φαντάσμα καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν ἐξοχὴ. Δὲν σοῦ φαίνεται παράξενο αὐτό, Λή Πό;

— Ὁ Λή Πό δὲν ἀπάντησε. Σταμάτησε ἀπότομα κι' ἔβαλε τὶς φωνές:

— Μίκυ, κάτι ἔπαθα! Δὲν βλέπω καθόλου μπροστά μου.

Ὁ Μίκυ γύρισε καί, μ' ὁλο πού ἡ θέσις τους δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχάριστη, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ γέλια.

— Δὲν ἔπαθες τίποτε, τοῦ εἶπε. Ὁ σκούφος γλύστηρε ἀπὸ τὸ κεφάλι σου καὶ σοῦ ἔπεσε μπροστά στὰ μάτια, ἐμποδίζοντας σε νὰ βλέπῃς. Δὲν σε νόμιζα γιὰ τόσο κουτό, Λή Πό.

Τὸ «φάντασμα» πού εἶχαν πάρει ἑξοπίσω, ἄρχισε νὰ σκαρφάωνῃ μὲ ἐκπληκτικὴ εὐκολία στὸν ἀνήφορο μιᾶς πλαγιάς. Οἱ δυὸ νυκτερινοὶ καταδιώκτες του ἄρχισαν κι' αὐτοὶ νὰ ἀνεβαίνουν λαχανιάζοντας ἀπὸ τὴν κόυρασι. Ἀρχίζαν τώρα νὰ φυτρώνουν πού καὶ πού μερικοὶ θάμνοι πού τοὺς ἐμποδίζουν νὰ βλέπουν ὥσπου σὲ μιὰ στιγμή, τὸ ἔχασαν ἐντελῶς ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Ἐξακολουθοῦσαν νὰ προχωροῦν ὥσπου, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, ἔφθασαν στὴν κορυφὴ ἐνὸς ὀροπεδίου. Καὶ τότε, μιὰ πνιχτὴ κραυγὴ ἐκπλή-

ξεως καὶ θαυμασμοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τους. Σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ περίπου μέτρων ἀπὸ τὸ μέρος πού βρίσκονταν, εἶδαν μιὰ πελώρια καὶ σκοτεινὴ σφαῖρα ν' ἀναπαύεται στὸ μισοσκόταδο τῶν δέντρων. Ἦταν ἓνα εἶδος ἀσπρόπλοιου πού ὅμως γιὰ πρώτη φορὰ ἀντίκρυζε τόσο γιγάντιο ὁ Μίκυ.

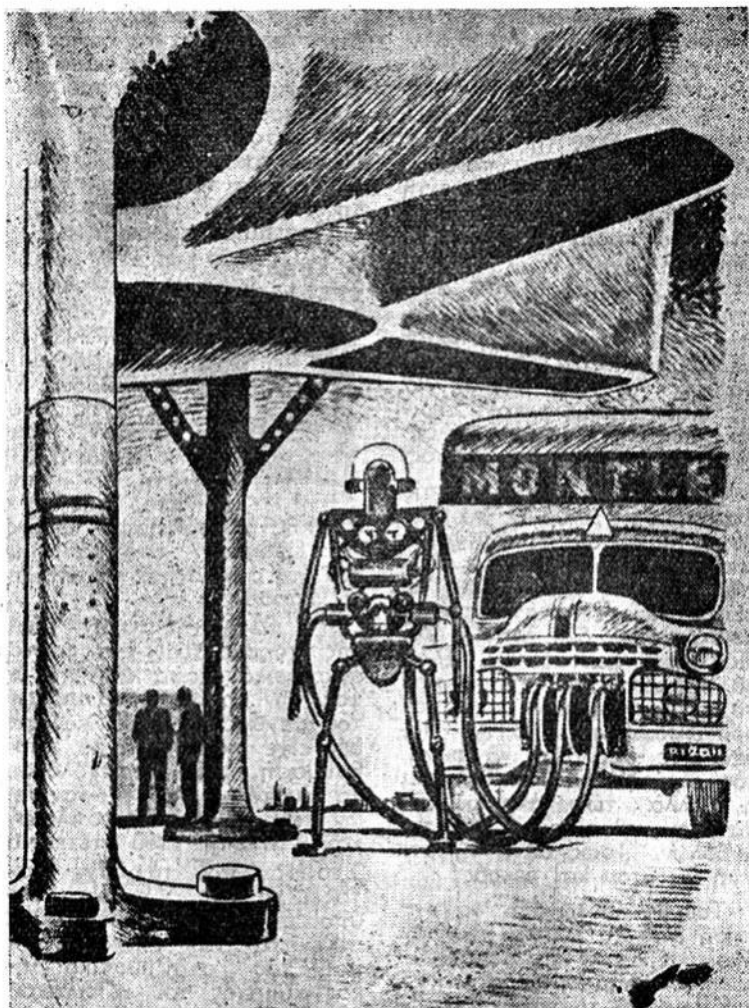
Ἡ ἐκπληξί τους κορυφώθηκε ὅταν, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς κορμούς τῶν δέντρων, ξεφύτρωναν κιτρινωπὲς γλώσσες φωτιάς ἀπὸ ἀόρατα πιστολία. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς γλώσσες τοῦ θανάτου καψάλισε τὸ σκούφο τοῦ Λή Πό.

— Κάτω!, φώναξε ὁ Μίκυ.

Πῆραν μιὰ ἀπότομη δουτιά κι' ἔγδαραν τοὺς ἀγκῶνες τους. Ταυτόχρονα μιὰ συμφωνία ἀπὸ δεκάδες σφαῖρες σφύριξε στ' αὐτιά τους καὶ τοὺς ἔκανε νὰ ἀνατριχιάσουν. Οἱ ἀόρατοι ἐχθροὶ τους τοὺς εἶχαν ἐπισημάνει γιὰ τὰ καλὰ καὶ θὰ ἦταν θαῦμα ἂν κατῶρθοναν νὰ γλυτώσουν.

— Κύλησε στὸν κατήφορο τῆς πλαγιάς!, διέταξε ὁ Μίκυ τὸ φίλο του. Εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ μείνουμε ἔστω καὶ μιὰ στιγμή ἐδῶ γιὰ νὰ ἀντισταθοῦμε.

Καὶ χωρὶς δευτέρη κουβέντα ἄρχισε νὰ κυλάῃ σὰν βαρελάκι ἐνῶ οἱ πέτρες τοῦ χτυποῦσαν τὸ κορμί καὶ τὰ ἀγκάθια καὶ τ' ἄγρια χόρτα τοῦ ξέσκιζαν τὸ προσωπο καὶ τοῦ τὸ μάτωναν. Πίσω

Είδε ένα ρομπότ να προχωρή προς τὸ μέρος τοῦ δεμένου ἀνθρώπου
ἐνῶ στὸ βάθος διαγράφονταν δυὸ σκιές.

του, ακούγε το σώμα του Λή Πό να κυλάει χωρίς να το βλέπει, γιατί είχε κλείσει τα μάτια του.

Το κατακύλισμα συνέχισε ως το τέλος της πλαγιάς. Το κορμί του τον πονούσε τραμερά και είχε ζαλιστή κατάρθωσε όμως να στηριχτή στα πόδια του και να σηκωθεί όρθιος.

— Λή Πό, είπε στο φίλο του που είχε σταματήσει δίπλα του, φτηνά τη γλυτώσαμε μου φαίνεται. Δρόμο τώρα για τη Νέα Ύορκη για να είδοποιησουμε τον Σέρινταν πώς ένα ξένο αστρόπλοιο έχει προσγειωθεί στο δάσος.

Κι' όπως ο Λή Πό δέν του όπαντούσε, γύρισε να τον κυττάει. Τότε... μαρμάρωσε από την έκπληξη και το αίμα πάγωσε στις φλέβες του. Έκειμος που είχε σταματήσει κοντά του, δέν ήταν ο Λή Πό όπως φανταζόταν, αλλά το κομμάτι ενός ξύλου που το είχε παρασύρει στο κατακύλισμά του. Ο Λή Πό, δέν είχε προλάβει να φύγει, τον είχε φαίνεται καθηλώσει ή θέελλα των ακτίνων του θανάτου και οι ριπές των πολυβόλων. Ίσως αυτή τη στιγμή να ήταν και νεκρός!

Τούρθε να φωνάξει, να χτυπηθεί από τη λύσσα που τον κυριεύσε, από το βαθύ πόνο που πλημμύρισε την καρδιά του για το χαμό του φίλου του. Γιατί ο Μίκυ ήταν βέβαιος πώς ο Λή Πό είχε βρή το θάνατο στο δάσος.

Τί να κάνει τώρα; Να γυρίσει πίσω και να τα βάλει αυτός μονάχος με τη φάλαγγα των άορατων έχθρών του που τους προτάτευε η νύχτα και το δάσος, ή να τρέξει στη Νέα Ύορκη για να ζητήσει τη βοήθεια του Σέρινταν και της Αστρικής Ασφάλειας;

Προτίμησε το δεύτερο.

Ο ΧΟΒΑΡΤ ΤΡΕΛΛΑΙΝΕΤΑΙ

ΤΟ ΒΡΑΔΥ έκειμο της μυστηριώδους άπαγωγής του Χόβαρτ, έκανε τρομερή ζέση. Ο ίνσπεκτορ της Αστρικής Ασφάλειας ίδρωνε και ξείδρωνε στο κάθισμά του και αποφάσισε να άνοιξη το παράθυρο.

Τά φώτα της Νέας Ύορκης παρουσίαζαν ένα φαντασμαγορικό θέαμα από το ύψος των τριάντα πατωμάτων του μεγάρου, μά ο Χόβαρτ δέν είχε διάθεσι να το άποθαυμάση. Τόν άπασχολούσε το μυστήριο των έξασφάνσεων των Γήινων αστρόπλοιων και ή σιωπή του ντέτεκτιβ Σέρινταν που τον είχε διατάξει να άναλάβη αυτή την ύπόθεση (*). Προσπαθούσε συνέχεια να έπικοινωνήση μαζί του στο μυστικό μήκος κύματος του «Πρωτέα»,

(*) Διάδασε το τεύχος 17 του «Υπερανθρώπου», που έχει τον τίτλο «Το τέρας των Ουρανών».

μὰ δὲν τὸ κατ'ὠρθωνε .

— Διάβολε!, γαύγισε τὸ μπουλντόγκ τῆς Ἀστρικῆς Ἀσφάλειας, αὐτὸς ὁ Σέριν-
ταν μού φαίνεται πῶς παρα-
μελεῖ τὴ δουλειά του τώρα
τελευταία...

Ξαφνικά, μιὰ μαύρη σκιά ἐμφανίστηκε στὸ ἀνοιχτὸ πα-
ράθυρο, μιὰ ἀλλόκοτη σκιά
ποῦ ζυγιάστηκε κι' ἔμεινε ἀ-
κίνητη στὸ περβάζι. Προτοῦ
προλάβῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν
ἐκπληξί του, μιὰ σιλουέττα
ξεκόλλησε ἀπὸ τὴ σκιά καὶ
πήδησε στὸ γραφεῖο του.
Ἦταν μιὰ ἀνθρώπινη σιλου-
έττα ντυμένη μετὰ τὴν ἐφαρμο-
στὴ στολὴ τῶν ἀστροναυτῶν.
Ὁ Χόμπαρτ τίναξε τὸ χέρι
του πρὸς τὸ μέρος ποῦ βρι-
σκόταν τὸ ταμπλώ μετὰ τὰ διὰ
φορὰ κοῦμπιὰ συναγερμού.
Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ ἀπο-
τελειώσῃ τὴν κίνησί του γιὰ-
τί ἡ σιλουέττα μετὰ ἕνα ἀπίθα-
νὸ σάλτο τὸν εἶχε πλησιάσει
καὶ τὸν χτυποῦσε μετὰ κά-
τι σκληρὸ στὸ κεφάλι.

Αἵματα ἔτρεξαν στὸ πρό-
σωπό του, δόγγηξε ἐλαφρὰ
κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του...

Ὅταν ἀνοίξε τὰ μάτια
του, βρισκόταν σ' ἕνα μικρὸ
θάλασμο ποῦ ἔμοιαζε μετὰ καμ-
πίνα πλοίου. Τὸ κεφάλι του
τὸν πονοῦσε ἀκόμη. Σηκώθη
κε ἀπὸ τὸ κάθισμα ποῦ βρι-
σκόταν ξαπλωμένος καὶ δο-
κίμασε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.
Ὅλες του οἱ προσπάθειες
σπάθηκαν μάταιες. Κατάλα-
βε τότε ὅτι τὸν εἶχαν φυλα-
κισμένο. Ποῦ, ὅμως; Σὲ σπί-
τι, σὲ πλοῖο, ἢ σὲ ἀστρό-

πλοῖο; Βρισκόταν στὴ Γῆ ἢ
σὲ κανένα μακρινὸ πλανήτη;

Χτύπησε πολλὰς φορές τὶς
γροθιές του μετὰ λύσσα στὴν
πόρτα καὶ βρυχήθηκε σὰν
λιοντάρι, μὰ ἡ πόρτα ἔμεινε
κλειστή. Πέρασαν ἔτσι τρεῖς
ἢ περισσότερες ἡμέρες χω-
ρὶς νὰ δῇ κανέναν, χωρὶς νὰ
ἐπικοινωνήσῃ μετὰ κανέναν. Εἶ-
χε φθάσει στὸ σημεῖο νὰ
τρελλοῖθῃ ὥσπου κάποια στί-
γμη, ἀνοίξε ἡ πόρτα κι' ἀ-
φοῦ μπήκε κάποιος στὴν καμ-
πίνα του, ἔκλεισε καὶ πάλι.

Τὸ μπουλντόγκ τῆς Ἀστρι-
κῆς Ἀσφάλειας κύτταξε τὸν
ἐπισκέπτη του καί... μαρμά-
ρωσε ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του.
Αὐτὸς ὁ κάποιος ποῦ μπή-
κε στὴν καμπίνα του δὲν
ἦταν ἀνθρώπος μὰ οὔτε καὶ
πίθηκος. Ἦταν ἕνα κρᾶμα
πιθήκου καὶ ἀνθρώπου.

— Διάβολε, ψιθύρισε καὶ
σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά
του σφίγγοντας τὶς γροθιές
του μετὰ λύσσα, φαίνεται πῶς
εἶμαι αἰχμαλώτος κάποιων ἐ-
ξώκοσμων πλάσμάτων!

Καὶ στὴ μανία του ἐπά-
νω, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τί-
ποτε, ὤρμησε ἐναντίον τοῦ
ἐχθροῦ του γρυλλίζοντας σὰν
πληγωμένο θηρίο.

Ὁ ἀνθρωποπίθηκος, βλέ-
ποντας τὸν ἀνθρώπο νὰ ἔρχε-
ται μετὰ ἀπειλητικὰς διαθέσεις
ἐναντίον του, τραβήχθηκε ἀ-
πότομα. Τὸ μπουλντόγκ τῆς
Ἀστρικῆς Ἀσφάλειας μετὰ τὴ
φόρα ποῦ εἶχε πάρει, ἔπεσε
μετὰ τὰ μούτρα στὴν πόρτα
καὶ χτύπησε. Οὐρλιάσε ἀπὸ
τὸν πόνον κι' ἐτοιμάστηκε πάλι

λι νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ του, ὅταν, ὁ ἀνθρωποπίθηκος μίλησε σὲ ἀπταιστή ἀμερικάνικη γλῶσσα:

— Μὲ τὸ Λή Πὸ εἶναι δύσκολο νὰ τὰ βάλῃς ἀνθρωπὲ μου! Γιατὶ ὁ Λή Πὸ ἔμαθε πολλὰ κόλπα ἰαπωνικῆς πάλης ἀπὸ τὸ δάσκαλό του τὸν Σέρινταν. Ἐλα λοιπὸν νὰ σοῦ μάθω καὶ σένα μερικά.

Ὁ Χόβαρτ ἔμεινε ἀκίνητος λὲς καὶ τὸν χτύπησε κεραυνός.

— Ὁ Σέρινταν! φέλλισε. Καὶ τί σχέσι ἔχεις ἐσὺ διάβολε μὲ τὸν ντέκτιβ τῆς Ἀστροφικῆς Ἀσφάλειας!

— Εἶμαι βοηθὸς του!, ἔκανε περηφάνος ὁ Λή Πὸ. Εἶμαι κάτοικος τοῦ πλανήτη Πράτ καὶ γνωριστήκαμε μὲ τὸν κύριο Σέρινταν στὸν Ἀρη.

Ὁ Χόβαρτ ἔπιασε τὸ κεφάλι του γιὰτὶ νόμισε πὼς θὰ πρελλαθῇ. Τί ἦταν αὐτὰ ποὺ ἀκούγε;

Σὲ λίγη ὥρα, κουβέντα στὴν κουβέντα, ἔμαθε ὅλη τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὸ Λή Πὸ, ποῦ τοῦ διηγήθηκε τὴν καινούργια τους περσιπέτεια στὸν ἀγνωστὸ πλανήτη ὅπου ἀντάμωσαν τὸν προδότη ἀτομικὸ ἐπιστήμονα Μπράουν.

— Ποῦ βοισκάμιαστε τώρα; τὸν ρώτησε ὁ Χόβαρτ.

— Ἐξω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, μέσα σ' ἓνα πελώριο σφαιρικὸ ἀστροπλοιο ποὺ βοίσκεται κρυμμένο σ' ἓνα δάσος.

— Πῶς σ' ἔπιασαν αἰχμὰ λητο; ξαναρώτησε ὁ Χόβαρτ.

Ὁ Λή Πὸ τοῦ διηγήθηκε τὴν παρακολούθησι ποὺ ἔκανε μὲ τὸ Μίκυ σ' ἓνα φάντασμα ποὺ πῆδησε ἀπὸ ἓνα παράθυρο τοῦ κτηρίου τῆς Ἀστροφικῆς Ἀσφάλειας ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ μπήκαν στὸ δάσος καὶ ἀόρατοι ἐχθροὶ ἀρχισαν νὰ τοὺς πυροβολοῦν.

— Ὁ Μίκυ κατ' ὤρθωσε νὰ ξεφύγῃ μὰ ἐμένα μ' ἔπιασαν αἰχμὰλωτο, τελείωσε τὴ διήγησί του ὁ Λή Πὸ. Καθὼς κυλοῦσα στὸν κατήφορο, μοῦ ξέφυγε αὐτὴ ἡ θουμάσια ἐφεύρεσι ποὺ βάχετε στὸ κεφάλι σας ἔσεϊς οἱ Γῆινοι καὶ γύρισα νὰ τὴν πάρω.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔδειξε μὲ περηφάνεια τὸ σκουφιο ποὺ τοῦ εἶχε δωρήσει ὁ Μίκυ.

— Πῶς ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ σὲ συνέλαβαν; ρώτησε ὁ Χόβαρτ.

— Σὰν τοὺς νάνους ποὺ συναντήσαμε στὸν ἀγνωστὸ πλανήτη. Μόνον ποὺ αὐτοὶ εἶχαν μαλλιά στὸ κεφάλι τους.

Ὁ Χόβαρτ ἔκανε νὰ σκεφθῇ ὅταν τὸ ἀστροπλοιο ποὺ βοίσκονταν μέσα, τινάχτηκε βίαια κι' ἔπεσαν κι' οἱ δύο τοὺς μὲ τὰ μούτρα στὸ δάπεδο.

— Διάβολε!, μούγγρισε ὁ Χόβαρτ. Μοῦ φαίνεται πὼς ἀφήνουμε τὴ Γῆ! Δὲν εἶναι παράξενο ὅμως νὰ μὴν ἐμφανιστοῦν ἀκόμη οἱ ἐχθροὶ μας γιὰ νὰ μᾶς ποῦν γιὰτὶ μᾶς συνέλαβαν καὶ ποὺ μᾶς πᾶνε;

Ὁ Λή Πὸ ζάρωσε σὲ μιὰ

γωνιά κι' άρχισε νά περιεργάζεται με προσοχή τὸ σκούφο του, ἐνῶ ἡ σκέψι του ἔτρεχε μετὰ παραπάνου στὴν ὁμορφὴ τῆ Γῆ πού δὲν μπόρεσε νά τὴν γικαρίσῃ πὺν πολὺ.

ΝΑ ΠΑΡΑΔΩΘΗ Ο ΣΕΡΙΝΤΑΝ !

ΟΙ ΕΦΗΜΕ-ΡΙΔΕΣ χαλούσαν τὸν κόσμο μετὰ τὰ παρρηματά που ἔβγαζαν κάθε τόσο. Ἐνα ἀπειλητικὸ τηλεσίγραφο εἶχε φθάσει σ' ὅλους τοὺς δέκτες ἀσυρμάτων καὶ τηλεοράσεων. Καὶ τὸ τηλεσίγραφο αὐτὸ ἔλεγε: «Ὁ Χόβαρτ εἶναι στὰ χέρια μας καὶ μεταφέρεται στὸν πλανήτη τῆς «Βασίλισσας τῶν Ἀστρων». Ἄν ὁ ντέεκτιβ Σέρινταν δὲν παραδοθῇ, ὁ Χόβαρτ θὰ πεθάνῃ καὶ ἡ Γῆ θὰ γνωρίσῃ τὸν πιὸ ἀνελέητο δομβαρδισμό τῆς ἱστορίας της ἀπὸ τὰ γιγαντιαία ἀστρόπλοιά μας πού εἶναι ἄτρωτα ἀπὸ τὰ Γῆινα ὄπλα...»

Καὶ πιὸ κάτω τὸ τηλεσίγραφο ἐξηγοῦσε με ποιὸν τρόπο θὰ παραδινόταν ὁ Σέρινταν. Θὰ ἐμπαινε σ' ἓνα ἀστροπλοιο καὶ θὰ κατευθυνόταν πρὸς τὸν πλανήτη Κρόνο. Κάπου στὸ Διάστημα θὰ τὸν σταματοῦσαν δυὸ ἀστροπλοία γιὰ νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὸν πλανήτη τῆς «Βασίλισσας τῶν Ἀστρων».

Οἱ ἐφημερίδες σχολίαζαν μετὰ τὸ δικὸν τοὺς τρόπο ἢ καθε μιὰ τὸ φοβερὸν τηλεσίγραφο. Μερικὲς ὑποστήριζαν πὺς ὁ Σέρινταν ἐπρεπε νὰ παραδοθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ὁ ἱνσπέκτορ Χόβαρτ καὶ νὰ μὴ δομβαρδιστῇ ἡ Γῆ, ἐνῶ ἄλλες πάλι ὑπεστήριζαν πὺς ὁ Σέρινταν, ὁ ὑπεράνθρωπος αὐτὸς ντέεκτιβ, δὲν ἐπρεπε νὰ παραδοθῇ ἔστω κι' ἂν αὐτὸ στοίχιζε τὸ θάνατο στὸν Χόβαρτ καὶ τὴν καταστροφὴ μερικῶν πολιτειῶν τῆς Γῆς.

Καθισμένος στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τῆς Νάνσυ, ὁ Σέρινταν, διάβαζε ὅλα τὰ παραρτήματα πού τοῦ ἔφεραν ὁ Μίκι.

— Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ «Βασίλισσα τῶν Ἀστρων»; ρώτησε σὲ μιὰ στιγμή τὸ παιδί.

Ὁ ντέεκτιβ ἀναστήκωσε τοὺς ὤμους του. Δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἰδέα.

— Θὰ τὸ μαθαίναμε ἂν δὲν καίγονταν τὰ ἀρχεῖα τῶν κακοποιῶν, ἀπάντησε στὸ παιδί. Ἡ πυρκαϊὰ πού ἔβαλε στοὺς φοκέλλους τῶν ἀρχέων ὁ ἀγνωστος ἐχθρὸς μας, αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶχε. Νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ ἀνακαλύψουμε καὶ τὸ παραμικρὸ ἴχνος. Πιστεύω ἀπόλυτα πὺς ἡ «Βασίλισσα τῶν Ἀστρων» εἶναι ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, γιὰ τὴν τὸν τηλεσίγραφο τῆς εἶναι συντεταγμένο σὲ ἀπταιστή ἁμερικανικὴ γλῶσσα.

Γυρνώντας τὸ κεφάλι του, ἀντίκριψε τὰ ὁμορφα μάτια

τῆς Νάνσυ πού τὸν κύτταζαν με ἀγωνία.

— Τζόε τοῦ εἶπε με σφιγμένη τὴν καρδιά, τί σκέφτεσαι νὰ κάνης;

— Ὁ ντέτεκτιβ ἀπάντησε χωρίς δισταγμό:

— Νὰ παραδοθῶ. Θὰ ἦταν ἀνάνδρο νὰ γίνω ἐγὼ ἢ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ Χόβαρτ.

— Ἔναι κουτὴ ἡ σκέψι σου Τζόε, παροστήρησε ἡ κοπέλλα. Καὶ με τὸ νὰ παραδοθῆς δὲν πρόκειται νὰ γλυτώσῃ ὁ Χόβαρτ.

— Τὸ ξέρω. Νάνσυ. Με τὸ νὰ παραδοθῶ ὅμως, μοῦ παρουσιάζεται μιὰ θαυμασία εὐκαιρία νὰ γνωρίσω τὸ πρόσωπο τοῦ ἐχθροῦ μου. Κι' ὅταν τὸν συναντήσω... Παιὸς ξέρει...

— Αἰσθάνομαι φαγούρα, τὸν διέκοψε τὸ Ἑλληνόπουλο. Κάποια καινούργια περιπέτεια μοῦ μυρίζεται...

— Ὁ ντέτεκτιβ γαυρογέλωσε καὶ τοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά.

— Ὁχι. Μίκυ, τοῦ εἶπε, μὴν ἐτοιμάζεσαι γιὰ καινούργιες περιπέτειες. Θὰ μείνῃς ἐδῶ, μαζί με τὴ Νάνσυ. Ἐγὼ πηγαίνω ἐκατὸ τοῖς ἐκατὸ νὰ συναντήσω τὸ θάνατο.

Τώρα πήρε τὸ λόγο ἡ Νάνσυ. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἀποφασιστικό καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀγρία.

— Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔρθουμε μαζί σου, Τζόε τοῦ εἶπε. Γιατί πηγαίνεις νὰ ἀνταμώσῃς τὸ θάνατο. Ἴσως κι' οἱ τρεῖς μαζί, νὰ κά-

ταφέρουμε νὰ τὸν νικήσου - με...

— Ὁ Σέρινταν ἔμεινε γιὰ πολὺ ὥρα σιωπηλὸς καὶ τὸ μετωπὸ τοῦ γέμισε ρυτίδες.

— Ὁκέυ, ἀποφάσισε στὸ τέλος. Ἀφοῦ τὸ θέλετε, θὰ ἔρθετε μαζί μου. Ἐνωμένοι θὰ πολεμήσουμε καλύτερα.

— Τί κρίμα νὰ μὴν ἔχουμε καὶ τὸ Λή Πὸ μαζί μας, ἔκανε ὁ Μίκυ με θλίψη. Ἦταν γραφτό τοῦ μόλις πατήσῃ στὴ Γῆ, νὰ σκοτωθῇ κιόλας...

* * *

Ὁ «Πρωτεύς» εἶχε χαράξει σταθερὴ πορεία πρὸς τὸν Κρόνο. Ἀγρυπνὸς ὁ Σέρινταν, παρακολουθοῦσε τὰ μηχανήματα πτήσεως.

Παραξενὴ σιωπὴ βασίλευε στὸ θρυλικὸ ἀστροφύλλιο. Κα νένας δὲν εἶχε διάθεσι νὰ μιλήσῃ. Ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς τοὺς πῶς αὐτὴ τὴ φορά, πῇ γαῖαν νὰ συναντήσουν τὸ θάνατο. Ὁχι μόνο νὰ τὸν συναντήσουν ἀλλὰ καὶ νὰ τοῦ παραδοθοῦν χωρὶς νὰ τολμήσουν νὰ παλαίψουν γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγουν. Τὸ τελεσίγραφο πού τοὺς ἔστειλε ἡ ἀγνωστὴ αὐτὴ «Βασίλισσα τῶν Ἀστρῶν», δήλωνε πῶς ἀν σκοτωνόταν ἕστω κι' ἓνας ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους της, ὁ Χόβαρτ θὰ πέθαινε ἀμέσως.

Με χίλια ἀσχημα προαισθήματα, ὁ καθένας τοὺς, κύτταζε κάθε τόσο ἔξω ἀπὸ τὸ διαφανὲς κουδούκλιο μήπως ἀντικρύσῃ τὰ δυὸ ἀστροφύλλια πού θὰ ἔρχονταν νὰ τοὺς παραλάβουν. Ἡ ἀγῶ-

νία της προσμονής αυτής τους είχε τσακίσει το ήθικο.

Σε μιὰ στιγμή, η καρδιά της υπερχηχητικής συσκευής που φορούσαν στο κεφάλι, συνέλαβε έναν ήχο. Ο ήχος ξεκαθάρισε κι' έγινε ανθρώπινη φωνή:

— Ντέτεκτιβ Σέρινταν, έλεγε ή φωνή, σέ παρακολουθούμε. Δώσε άμέσως στο άστροπλοίο σου στροφή σαράντα μοιρών πρὸς τ' άριστερά. Κάθε άπόπειρά σου νά διαφύγης, θά σου στοιχίση τή ζωή.

Ο Σέρινταν υπάκουσε ενώ ή Νάνσυ άνατρίχιασε. Η φωνή αυτή, ήταν ή ίδια ή φωνή του θανάτου που τους καλούσε κοντά τους.

Πέρασαν μερικές ώρες άκόμη. Στην όθονή του ραντάρ άρχισε νά σχεδιάζεται το οφαιρικό σχήμα ενός πλανήτη.

— Ντέτεκτιβ Σέρινταν, επανέλαβε ή ίδια ή προηγούμενη φωνή που τόσες ώρες σώπαινε, θά προσγειωθείς στον πλανήτη που διαγράφεται στην εύθεία που ακολουθεί το σκάφος σου. Και πάλι σέ προειδοποιούμε πώς πρέπει νά μείνης ήσυχος.

Ο ντέτεκτιβ έσφισε τὰ δόντια. Η φωνή του άόρατου έχθρου του άντι νά τον άποθαρρύνει, τον ώπλιζε με θάρρος και μέ πείσμα. Από τον ήχο της, μάντευε πώς ήταν γυναικεία φωνή. Του μιλούσε ή ίδια ή «Βασίλισσα των Άστρων». Όσο σατανική κι' άν ήταν αυτή ή γυναί-

κα και όση δύναμι κι' άν είχε, θά κατόρθωνε στο τέλος νά τον δαμάση;

Πέρασε άκουη μιὰ ώρα βασανιστικής άγωνίας για το πλήρωμα του «Πρωτέα». Κι' όταν στο τέλος της ώρας αυτής το άστροσκάφος άκου μπησε άπαλά τον τρίποδα προσγειώσεώς του στον άγνωστο πλανήτη ή άγωνία τους κορυφώθηκε.

— Ντέτεκτιβ Σέρινταν έδγα έξω και σήκωσε ψηλά τὰ χέρια, άκούστηκε ή διαταγή της «Βασίλισσας των Άστρων». Προχώρησε έπειτα κατευθείαν μπροστά.

Ο Σέρινταν κύτταξε τη Νάνσυ και το μικρό του φίλο, το Μίκυ.

— Έγώ πηγαίνω, τους είπε. Προσπαθήστε νά βγήτε κρυφά ξοπίσω μου και νά μ' ακολουθήσετε. Εύχομαι νά μη σάς πάρουν είδησι... Άν όμως άποτύχετε, τότε φίλοι μου...

Έκανε νά τους άγκαλιάσει μὰ το μετάνιωσε.

— Όχι, είπε, δέν σάς άποχαιρετώ. Κάτι μου λέει πώς κι' αυτή τη φορά θά νικήσουμε.

— Αυτό πιστεύω κι' εγώ, του άπάντησε το Έλληνόπουλο ενώ ένα δάκρυ θάμπωσε τὰ μάτια του καθώς έσφιγγε το χέρι της Νάνσυ για νά της δώση θάρρος.

Ο Σέρινταν άνοιξε την πορτούλα του «Πρωτέα» και τήδηξε σβέλτα στη γή ύψώνοντας ταυτόχρονα και τὰ

χέρια του σύμφωνα με τη διαταγή που του είχαν δώσει. Προχώρησε κατ' ευθείαν μπροστά κάπου πεντακόσια μέτρα όταν, κάτω από τον χτύπησε στο κεφάλι και τον έκανε να σωριασθή άναίσθητος.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΣΕΡΙΝΤΑΝ

Ο ΧΟΒΑΡΤ
κι' ο Λή Πό,
δρίσκο νταν
κλεισμένοι στο
ίδιο δωμάτιο.
Τò άστρό-
πυλοιο που ξε-
κίνησε από τη
Γή, έφθασε
νύχτα σ' αυτό
τον πλανήτη. Μερικοί νάνοι
τους έδεσαν πίσω στη ράχη τα
χέρια και τους ώδηγησαν σ'
ένα κτίριο που φωτιζόταν ά-
πό ηλεκτρικά φώτα.

— Θάλεγε κανείς πώς βρι-
σκόμαστε ακόμα στη Γή, βρυ-
χήθηκε ο Χόβαρτ καθώς τους
έκλεισαν στο γυμνό αυτό δω-
μάτιο που βρίσκονταν τώρα.

Ο Λή Πό δέν του άπάντη-
σε. Έξακολουθούσε να παί-
ζει με τη μεγάλη σκούφια
του.

— Παράτησε αυτό τò πρῶ-
γμα γιατί μου δίνεις στα
νεύρα!, γρύλλισε τò μπουλν-
τόγκ τής Άστρικής Άσφά-
λειας.

— Δέν έχεις δίκιο, τού ά-
πάντησε ο Λή Πό. Είναι μιá
θαυμάσια έφεύρεσι, και μου
αρέσει πολύ.

Τò μπουλντόγκ κάτω πήγε
να πῇ με τὸν σταμάτησε ξ-

να βογγητò που άντηχούσε
πίσω από τὸν τοίχο τὸυ δω-
ματίου τους. Ένα βογγητò
πονεμένο που θάλεγε κανείς
πὼς έβγαίνε από ανθρώπινα
χείλη. Τò άκουσε και ο Λή
Πό γιατί σταμάτησε να πε-
ριεργάζεται τὴ σκούφια του.
Κυττάχτηκαν και οί δυό τους
έρωτηματικά.

Τò βλέμμα τὸυ Λή Πό έ-
πεσε σ' ένα μικρò παραθυ-
ράκι με κρύσταλλο που βρι-
σκόταν στὸν τοίχο πίσω ά-
πό τὸν ὅποιον έρχονταν τὰ
βογγητά. Άπεχε περίπου
τρία μέτρα από τὸ δάπεδο.

— Κύριε Χόβαρτ, εἶπε
στὸν χοντρò άστρνομικό, καλ-
λάτε γιá λίγο στὸν τοίχο;
Θ' άνεβώ στοὺς ἄμους σας
γιá να ρίξω μιá ματιá από
τὸ παραθυράκι να δῶ τί συμ-
βαίνει.

Ο Χόβαρτ δίστασε γιá
λίγο και στὸ τέλος δέχτηκε.
Κόλλησε ἄρθριος στὸν τοίχο
κι' ο Λή Πό, μ' ένα εύκίνητο
οάλο τινάχτηκε σά λάστιχο
και βρέθηκε στοὺς ἄμους
του. Με μεγάλη προφύλαξι
σήκωσε τὸ τριγωνικό του κε-
φάλι και κύτταξε από τὸ
τῆξιμι. Η σκηνή που αντίκρι-
σε με τὴν πρώτη ματιá, τὸν
έκανε ν' ανατριχιάσει συγκορ-
μος από τὴν έκπληξι κι' από
τὸ φόβο...

Τò γειτονικό τους δωμάτιο
ήταν πολὺ παράξενο. Στὸ ά-
ριστερό του μέρος υπήρχε
μιá σιδερένια κολώνα και ά-
πέναντι από τὸ παράθυρο ὃ-
που κύτταξε ο Λή Πό, ήταν
μιá εγκατάστασις. Από τὴν

Είδαν μια πελώρια σκοτεινή σφαίρα ανάμεσα στα δέντρα
 έγκατάστανσι αυτή ξεκινού-
 σαν τρία λάστιχα που συνδέ-
 ονταν με το κορμί ενός ρο-
 μπότ. Το ρομπότ αυτό, εί-
 χε προχωρήσει στη μέση του
 δωματίου καί, με μια ξέφρε-
 νη λύσσα, χτυπούσε με τ' α-
 τσάλινα χέρια του ένα κου-
 λουριασμένο κορμί που κει-
 τόταν στο δάπεδο. Σε κάθε
 χτύπημα των ατσάλινων χε-
 ριών το κορμί αναδιπλωνό-
 ταν, στριφογύριζε, μά δέν
 μπορούσε να σηκωθεί γιατί

ήταν δεμένα και τὰ χέρια και τὰ πόδια του. Από τὰ χείλη του ανθρώπου αυτού έβγαίνουν πνιχτά βογγητά ενώ τὸ ρομπὸτ, ἀναίσθητο, έξακολουθοῦσε νὰ χτυπά, νὰ χτυπά, χωρὶς νὰ κουράζεται, χωρὶς νὰ λήη νὰ τελιώσῃ.

— Θεέ τοῦ Πράτ!, ψιθύρισε ὁ Λή Πό, θὰ τὸν ξεκάνῃ τὸν ἄνθρωπο!

— Ποιὸν ἄνθρωπο; γρύλλισε ὁ Χόβαοτ. Ἐλα, θὰ κατέβῃς ἐπιτέλους ἀπὸ τὴ ράχη μου;

Μὰ ὁ Λή Πό δὲν φάνηκε νὰ τὸν ἀκούῃ. Τὸ μάτι του πήρε στὸ βάθος τοῦ δωματίου, πίσω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα μιάς πόρτας, δυὸ σκιές. Φαίνονταν γι' ἀνθρώπινες σκιές. Τὸ εὐαίσθητο αὐτὶ τοῦ Λή Πό, πήρε σὲ μιὰ στιγμή τὴ συζήτησί τους.

— Πάμε νὰ φύνομε. εἶπε ἡ μιὰ σκιά. Σὲ πέντε λεπτά τὸ πολὺ τὸ ρομπὸτ θὰ τὸν ἔχῃ ξεκάμει.

— Ἐχεις δίκιο, ἀπάντησε ἡ ἄλλη.

Οἱ δυὸ σκιὲς κινήθηκαν καὶ χάθηκαν. Ἔτσι τὴν στιγμήν τοῦ δωματίου ὁ ἄνθρωπος ποὺ μούγγιζε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὸ ρομπὸτ ποὺ τὸν ντυποῦσε ἀτσουάτητα, καὶ τὸν τοιγύοιζε καὶ τὸν ἀνολοῦντε παντοῦ ὅπου κι' ἦν κυλοῦσε γιὰ νὰ γλυτώσῃ. Σὲ μιὰ κίψαι ποὺ ἔκανε ὁ Λή Πό μπήκεσε νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου υ' ὅλο ποὺ τὸ εἶχε παραμορφώσει!

ὁ πόνος καὶ ἡ φοίκη. Ἦταν τὸ πρόσωπο τοῦ ντέκτιβ Τζόε Σέρινταν!

— Ὁ Σέρινταν!, τραύλισε ὁ Λή Πό καὶ κρέμασε δυὸ πιθαμὲς ἔξω τὴ μακριὰ γλῶσσα του ἀπὸ τὴν ἀπορία. Τὸ ρομπὸτ δέονει τὸν Σέρινταν!

Ὁ Χόβαοτ πήρε μιὰ στροφὴ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του στὸ ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος καὶ ὁ φουκαράς ὁ Λή Πό, ἔπεσε ἀνάσκελα στὸ πάτωμα.

— Πές μου τί εἶδες!, γούλλισε πάνω του τὸ μπουλντόγκ. Πές μου γρήγορα γιὰ τὶ θὰ σὲ πνίξω!

— Ἐνα ρομπὸτ δέρνει τὸν Σέρινταν!, τοῦ ἐξήγησε ὁ Λή Πό. Εἶναι δεμένος χειροπόδαρα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ.

Ὁ Χόβαοτ φύσηξε καὶ ξαναφύσηξε σὰν φάλαινα. Ἀκουγε τὰ πονεμένα βογγητά τοῦ ντέκτιβ καὶ τὸν συγκλόνιζε ἡ λύσσα τοῦ θυμοῦ μὲ τὴν ἀγωνία.

— Ποῦναι κάπὶ νὰ κάνου με!, μούγγισε. Ποῦναι νὰ πηδήσῃς ἀπὸ τὸ φεγγίτη! Νὰ πηδήσῃς ὅσο εἶναι καιρός! Σὲ διατάσω νὰ πηδήσῃς!

Δὲν ἦταν ὅμως ἀνάγκη νὰ διστάξῃ τὸν Λή Πό γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸν Σέρινταν ἀπὸ τὸν βέβαιον θάνατο ποὺ τὸν περιέμενε. Γιὰ τὸ Λή Πό δὲν γνώριζε τί θὰ πῇ φόβος καὶ υποχρεῖσε νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμη γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Σέρινταν ποὺ τόσο πολὺ ἀγαποῦσε καὶ τοῦ

ήταν άφωσιωμένος.

Φόρεσε μάνι—μάνι τη σκούφια του και πήδησε στους ώμους του Χόδαρτ.

Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΗ ΣΚΟΥΦΙΑ

Η ΓΡΟΘΙΑ
του χτύπησε
μέ δύναμι το
τζάμι και τō-
κανε θρύψαλ-
λα. Έβγαλε
όλα τα κομ-
ματάκια από

το τελάρο για να μη τόν πλη-
γώσουν και πέρασε το κεφάλι
του στο άνοιγμα τού μι-
κρού φεγγίτη. Ίσα—Ίσα
πού χώρεσε το σώμα του.
Με λιγη προσπάθεια κατά-
φερε να το περάση όλο, και
μία και δέν είχε πού να κρα-
τηθή, έπεσε ανάσκελα στο
όλλο δωμάτιο ενώ το κεφάλι
του χτύπησε μέ δύναμι στο
πάτωμα.

Ζαλίστηκε μὰ δέν έχασε
τις αίσθήσεις του.

— Τί θαυμάσια έφεύρεσι
αυτή ή σκούφια, συλλογίστη-
κε. "Αν δέν τήν φορούσα, μέ
το χτύπημα πού έκανα θά λι-
ποθυμού...

Δέν άποτελείωσε τη σκέ-
ψη του. Το ρομπότ τόν είχε
πάρει είδησι και άπλώνον-
τας τήν άτσάλινη χερούκλα
του, τού κατάφερε μιά γερή
στο κεφάλι και τόν έκανε να
πέση δίπλα στον Σέρινταν.

Ό ντέκτεκτιβ, πού τόση ώ-
ρα πάλευε μανιασμένα να
κόψη τὰ σκοινιά πού τόν έ-
δεναν χειροπόδαρα χωρίς να

το καταφέρνι, είδε το κορ-
μι τού Λή Πό να πέφτη δί-
πλα του και ή ψυχή του γέ-
μισε χαρά.

— Στο ταμπλώ, Λή Πό!,
του φώναξε. Πετάξου στο
ταμπλώ και κλείσε το δια-
κόπτη πού κινεί το ρομπότ!

Ό Λή Πό άκουσε τη φωνή
του και σηκώθηκε όλόρθος
μέ μεγάλη προσπάθεια. Το
ρομπότ έτοιμάστηκε πάλι
να τόν χτυπήση μὰ ό Λή Πό
τραβήχτηκε πλάγια. Το ρομ-
πότ όμως, μέ το ηλεκτρονι-
κό μάτι πού είχε στην κορυφή
του άτσάλινου κρανίου του,
του μπήκε μπροστά και δέν
τόν άφησε να ξεγλυστρήση
για να φθάση στο ταμπλώ
και να κλείση το διακόπτη.
Το άριστερό άτσάλινο χέρι
του πρόλαβε και τόν χτύπη-
σε στον ώμο.

Με πολύ κόπο έπνιξε μιά
πονεμένη κραυγή ό Λή Πό
και ώπισθοχώρησε. Στηρί-
χτηκε στον τοίχο για να μην
πέση. Τήν είχε άσχημα μ'
σύτο το σατανικό ρομπότ
πού του είχε κλείσει το δρό-
μο και τόν χτυπούσε όπου
τόν εύρισκε.

Στήν άπελπισία του έπά-
νω, μιά σκέψη φώτισε το μυα-
λό του Λή Πό. "Αν μπορού-
σε για μιά στιγμή να άχρη-
στεύση το ηλεκτρονικό μάτι
και να διαφύγη... Πώς όμως;

Μιά καινούργια σκέψη φώ-
τισε το μυαλό του. Έβγαλε
τη σκούφια πού φορούσε και
περίμενε ύπολογίζοντας και
τήν παραμικρή κίνηση τού
ρομπότ. Κι όταν εκείνο τόν

πλησίασε για μία ακόμα φορά κι' έτοιμάστηκε να τον χτυπήσει, πήδησε ξαφνικά επάνω του και... του φόρεσε τη σκούφια στο άσπάλινο κεφάλι, σκεπάζοντας το ηλεκτρονικό μάτι!...

Το ρομπότ έμεινε ξαφνικά ακίνητο. 'Ο Λή Πό, δέν περιμενε πιο κατάλληλη ευκαιρία. Σάλταρε πλάγια με το γατίσιο του πήδημα κι' έφτασε στο ταμπλώ από όπου ξεκινούσαν τα τρία λάστιχα που συνδέονταν με το κορμί του ρομπότ. Το μάτι του πήρε ένα διακόπτη και τον γύρισε με την ταχύτητα της άστραπής.

Το ρομπότ έμεινε απολύτως ακίνητο τώρα λές κι' έχασε ξαφνικά όλη εκείνη τη σατανική δύναμη που το οδηγούσε να χτυπά τον άνθρωπο που κειτόταν στο πάτωμα.

Η πρώτη δουλειά του Λή Πό ήταν να πάρη τη σκούφια του. Έπειτα έσκυψε πάνω στον Σέρινταν και άρχισε να τον λύνει. Τα εύκινητα δάχτυλά του δούλεψαν αριστουργηματικά και σε δυο λεπτά ο ντέτεκτιβ ήταν όρθιος.

— Λή Πό, σ' εύχαριστώ, του είπε συγκινημένος ο ντέτεκτιβ. Χωρίς τη βοήθειά σου το ρομπότ θα με αποτελείωνε. Χάρηκα πολύ που σε είδα ζωντανό, φίλε μου. Σε νομίζαμε όλοι μας νεκρό. Πού είναι ο Χόβαρτ;

— Στο άποκεϊ δωμάτιο,

του απάντησε ο Λή Πό.

Ο ντέτεκτιβ πλησίασε το ρομπότ. Το άσπάλινο και άψυχο θηρίο ήταν ακίνδυνο τώρα. Το σπέρριζε πάνω στον τοίχο και με μία γερή γροθιά, του έσπασε το ηλεκτρονικό μάτι.

— Πάμε τώρα, Λή Πό, του είπε. Θα δοκιμάσουμε ν' ανοίξουμε την πόρτα για να ελευθερώσουμε τον Χόβαρτ.

Βγήκαν από το δωμάτιο κατώντας στις μύτες των ποδιών τους. Ο Σέρινταν ένοιωσε τον έαυτό του ικανό να παλαίψη και να τὰ βάλη με όποιοιδήποτε έχθρο του. Έσφιξε τα χείλη του και τις γροθιές του και προχώρησε από την ανοιχτή πόρτα σ' ένα μικρό διάδρομο. Πίσω του, τον ακολούθησε ο Λή Πό.

Φτάνοντας μπροστά στην πόρτα που έκλεινε το κελλί του Χόβαρτ, τους περιέμενε μία τρομερή απογοήτευσι. Ήταν χοντρή και άσπάλινη και η κλειδαριά της ήταν αδύνατο να σπάσει με το χέρι.

— Άν είχα τουλάχιστον το πιστόλι των ακτίνων μου, αναστέναξε ο Σέρινταν.

Ένας ύποχθονιος θόρυβος του απέσπασε την προσοχή από την πόρτα που φυλάκιζε τον Χόβαρτ. Ο θόρυβος αυτός έκανε τη γη να τρέμει κι' έμοιαζε σά να σέρνονταν χιλιάδες άλυσίδες μαζί.

— Λή Πό, ψιθύρισε στο φίλο του, όλα μαζί μου.

Διέσχισε τρέχοντας τὸ διὰ δέρομο. Μιά ἀνεξήγητη ἀγωνία τὸν εἶχε κυριεύσει καὶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε σὰν τρελλή, λὲς καὶ ὁ θόρυβος αὐτὸς ἦταν ἡ ἴδια ἡ κόλασι πού κόχλαζε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

Ἐφθασε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξε με εὐκολία. Σκαλιὰ ἀδηγοῦσαν στὸ ὑπόγειο. Ἀρχισε νὰ τὰ κατεβαίνει ἕνα—ἕνα, μὲ προσοχή. Κι' ὅταν ἔφθασε στὸ τελευταῖο, μαρμαρώσε στὴ θέσι του. Μπροστὰ του ἀπλῶς νύταν μιὰ πελώρια αἵθουσα φωτισμένη ἀπλῶς ὅπου βρίσκονταν δεκάδες ἀποκρουστικά καὶ πελώρια ρομπότ. Ἦταν γιγάντια σὲ ὕψος καὶ τὰ περισσότερα θυμίζαν ἀνθρώπινους σκελετούς. Οἱ μὴ χαπνὲς αὐτὲς τοῦ ὀλέθρου κρατοῦσαν φλογόβολα ὅπλα καὶ σὲ μιὰ ἀόρατη διαταγή, πατοῦσαν τὶς σκανδάλες των κι' οἱ φλόγες τους, γλώσσες φρικιαστικές καὶ κατακόκκινες, χτυποῦσαν ἐπάνω σὲ κάτι χοντρά κομμάτια ἀτσάλιου πού βρίσκονταν στὸ βάθος τοῦ δωματίου καὶ τὰ ἐλυκωναν λὲς κι' ἦταν ἀπὸ κερὶ.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἔγινε δυὸ τρεῖς φορές ἀκόμη κι' ὅπως οἱ φλόγες ὠρμοῦσαν μπροστὰ, ἔκαναν ἕναν θόρυβο δαιμονισμένο πού ἀνακατεῖτο στὸ θόρυβο πού ἔκαναν τὰ ρομπότ σὰν προχωροῦσαν.

— Μηχανὲς τοῦ ὀλέθρου! ψιθύρισε ὁ Σέρνταν μὲ φρίκη. Βάζω ὑποψίῃ πὺς αὐ-

τὰ τὰ ρομπότ προορίζονται νὰ σταλοῦν στὴ Γῆ γιὰ νὰ σκορπίσουν τὸ θάνατο καὶ τὴν καταστροφή μὲ τὰ προμερὰ τους φλογόβολα. Ποιὸς κρύβεται ἄλλως πίσω ἀπὸ τὰ σατανικά αὐτὰ ὄπλα;

Κάποιος τὸν ἄγγιξε ἀπὸ πίσω καὶ ἀνασκήρτησε. Ἦταν ὁ Λῆ Πό.

— Κύριε Σέρνταν!, τοῦ εἶπε. Κυττάξτε στὸ βάθος τοῦ ὑπογείου, πίσω ἀπὸ τὰ ρομπότ.

Τὸ βλέμμα τοῦ Σέρνταν προσπάθησε νὰ διακρίνῃ αὐτὸ πού τοῦ εἰδείχε ὁ Λῆ Πό. Καὶ εἶδε. Εἶδε δυὸ ἀνθρώπινες σιλουέττες σκυμμένες πάνω σ' ἕνα ταμπλὼ μὲ κουμπιά. Ἦταν ἀφωσιωμένες καὶ οἱ δυὸ μὲ τὸ νὰ κυττάζουσαν κάτι. Ὁ ντεκτιβὸς κατάλαβε πὺς οἱ δυὸ αὐτὲς σιλουέττες κινοῦσαν τὰ ἐφιαλτικά ρομπότ πού κρατοῦσαν τὰ φλογόβολα τοῦ θανάτου. Δοκίμαζαν ὅπωςδὴποτε τὴν ἀποτελεσματικότητά τοῦ ὀπλοῦ τους.

Οἱ δυὸ σιλουέττες ἄφησαν τὸ ταμπλὼ καὶ προχώρησαν ἀνάμεσα στὰ ρομπότ. Ὁ Σέρνταν ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά τῆς πόρτας κι' ἔνευσε καὶ τοῦ Λῆ Πό νὰ κάνει τὸ ἴδιο. Κόλλησε πάνω στὸν τοῖχο τοῦ ὑπογείου διαδρόμου καὶ περιέμενε. Ἄκουγε τὰ βήματα τῶν δύο ἐκείνων ἀγνωστων ἐχθρῶν του καὶ ἡ καρδιά του πῆγαινε νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ἐσφίξε τὶς γροθιὲς τοῦ μὲ

δύναμι. Δὲν εἶχε ἄλλο ὄπλο ἐπ' αὐτοῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀδαιμάστη θέλησί του καὶ τὴν ἀτσάλινες γροθιές του. Αὐτὰ τὰ δύο τοῦ ἔφταναν γιὰ νὰ τὰ βάλῃ μὲ μιὰ στρατιὰ ἀντιπάλων του.

— Τὸ νοῦ σου, ψιθύρισε ὁ Σέρινταν στὸ σύντροφό του. Ἕναν ὁ καθένας.

Ξαφνικά, τὰ βήματα ἔπαψαν ν' ἀκούγονται. Λες καὶ οἱ δύο ἄνθρωποι τοὺς πῆραν εἶδησι καὶ σταμάτησαν. Ὁ Σέρινταν κράτησε ὡς καὶ τὴν ἀναπνοή του ἀκόμη. Ἡ ἀγωνία ἦταν φοβερή... Τί εἶχε συμβῆ καὶ σταμάτησαν οἱ ἀντίπαλοί του;

Πόσιν ὥρα πέρασε μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία; Οὔτε κι' αὐτὸς ἤξερε. Ἐτοιμάστηκε νὰ προβάλῃ τὸ κεφάλι του στὴ γωνία γιὰ νὰ κυττάξῃ στὸ ὑπάγειο ὅταν ἔφθασε στ' αὐτιά του κάτι σὰν μουγγρητοῦ, σὰν βρυχηθμὸς λιονταριοῦ μέσα στὴ ζούγκλα. Κάτι γινόταν στὸ ισόγειο.

Ἀρπάξε τὸν Λή Πὸ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια. Ἦταν τώρα βέβαιος πὺς οἱ ἐχθροὶ του εἶχαν ἀνέβει στὸ ισόγειο ἀπὸ μιὰ ἄλλη ἐξοδο. Τί ἦταν ὅμως αὐτὸ πού μουγγριζε καὶ βρυχόταν;

Ἐφτασε σπὸ διάδρομο. Προχωροῦσε σκυφτὸς καὶ μὲ

ἀπέραντη προσοχή. Δεξιά τους, πρόβαλε μιὰ ἀνοιχτὴ πόρτα. Ὁ Λή Πὸ τράβηξε τὸν Σέρινταν στὸ ἀνοιγμά της καὶ μπήκαν στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο.

— Κύριε Σέρινταν, τοῦ εἶπε, ἐδῶ εἴμαστε φυλακισμένοι μὲ τὸν Χόβαρτ.

Ὁ Σέρινταν ἀναπῆδησε.

— Εἰσαι βέβαιος; ρώτησε μὲ τόνο ἀγωνίας στὴ φωνή του.

— Μάλιστα κύριε Σέρινταν. Νὰ καὶ ὁ σπασμένος φεγγίτης.

Ὁ ντέτεκτιβ ἀνατρίχιασε ἀθελά του. Ἦταν βέβαιος τώρα πὺς τὸ μουγγρητὸ πού ἀκούγόταν, ἦταν τοῦ Χόβαρτ! Τοῦ Χόβαρτ πού τὸν βασάνιζαν οἱ ἐχθροὶ τους γιὰ νὰ μαρτυρήσῃ μὲ ποιὸν τρόπο κατάρθρωσαν νὰ ξεφύγουν οἱ ἄλλοι δύο αἰχμάλωτοὶ τους, αὐτὸς κι' ὁ Λή Πὸ.

Γύρισε στὸν ἄνθρωπο τοῦ Πράτ:

— Εἰσαι διατεθειμένος νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς, Λή Πὸ, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν Χόβαρτ;

Μιὰ φωνή, πρὸ κρύα κι' ἀπὸ τὸ σκοτάδι, πού τοὺς κύκλωνε ἀντήχησε τότε κοροῖδευτικὴ στ' αὐτιά τους.

— Ντέτεκτιβ Σέρινταν, ψηλά τὰ χέρια! Καὶ σὺ πῖπθε τοῦ διαδόλου!

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

❶ **ΜΙΧΑΗΛ ΡΟΥΣΣΟ**, 'Αθήνας: Είναι κάτι πολύ ευχάριστο για μένα όταν βλέπω να μεγαλώνει ο κύκλος των αναγνωστών του 'Υπερανθρώπου. Το άνηλψισμα αυτό ήταν κάτι που έλειπε στην 'Ελλάδα, και ήταν επόμενο να ευχαριστήση τους νέους που αγαπούν τα διαπλανητικά αναγνώσματα. 'Η μεγάλη κυκλοφορία ενός περιοδικού είναι η απόδειξη της αγάπης και του ενδιαφέροντος των αναγνωστών του. 'Ο δεύτερος τόμος συμπληρώθηκε με το τεύχος 16. 'Η διδολογία κοστίζει 5 δρχ., όπως και του πρώτου τόμου. Με πρώτη ευκαιρία να μου θέσει τα τεύχη για διδολογία. ❷ **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΝΔΡΕΚΑΝ**, Λευαίνα: 'Ο τέταρτος τόμος της «Καρδιάς» έστάλη τις ημέρες των εορτών. Καθώς φαίνεται με την υπερβολική κίνηση των ημερών αυτών στα ταχυδρομεία, θα παράσπεσε. 'Η ταυτότητα του 'Αστροναύτη δίνει έκπτωση 30%, για ό,τι αγοράζετε από τα γραφεία μας. Έτος από την διδολογία των τόμων που είναι 10 δρχ. για την καρδιά, 8 για το Δισκάντι, και 5 για όλες τις άλλες. Θα αναγκασθώ να περιμένω να μου γράψης ότι έλαβες τον τόμο. Διαφορετικά θα αναγκασθώ να σου στείλω άλλον. Πάντως να μου γράψης για να ξέρω τι έγινε. ❸ **ΕΜΜ. ΧΙΔΕΡΓΙΩΤΗΝ**, 'Ανωμάτια Μυτιλήνης: Γιατί μου έστειλες την ταυτότητα; Θα σου την επιστρέψω με πρώτη ευκαιρία. ❹ **ΜΙΜΗ ΒΟΥΔΟΥΡΗ**, Γαλάτσι: Δεν έλαβα το προηγούμενο γράμμα σου. Δεν χοιιάζεται να μου στείλεις την ταυτότητα. Τα τεύχη που αγοράζεις από τα γραφεία μας θα σου κοστίζουν 0,40 δρχ. έκαστον. 'Από σένα εξαρτάται το ν' αλληλογραφούμε συχνά. Το δελίο που αναφέρεις δεν αποτελεί δική μας έκδοση. ❺ **ΝΙΚ. ΑΡΑΒΑΝΗΝ**, 'Αθήνας: Τα γραφεία του «'Υπερανθρώπου» είναι ως γνωστόν στην οδόν Λέκκα 22 και είναι ανοικτά τις ώρες 8.30 — 11.11. και 3.30 έως 7 το βράδυ. ❻ **ΒΑΣ. ΣΤΡΟΥΜΠΟΝ**, Καλάμας: Έλαβα το γράμμα ένθουσιασμού γράμμα σου. Κάθε καινούργιο τεύχος του 'Υπερανθρώπου εί

ναι καλύτερο από το προηγούμενο. Μπορεί να μου στείλεις τα τεύχη για διδολογία, μαζί με 7 δρχ. που είναι τα έξοδα διδολογίας και ταχυδρομικών τελών. Διιδίδισα τους χειρισμούς σου. 'Επίσης τους δικούς μου στα παιδιά της οιάδος. ❿ **Π. ΣΤΑΜΑΤΕΛΑΝ**, Πάτρας: Τα τεύχη που ζητάς θα σου κοστίζουν 12 δρχ. μαζί με τα ταχυδρομικά. Στείλε το ποσόν στα γραφεία μας. Λέκκα 22. 'Αθήνας. ❻ **ΑΝΔΡΕΑ ΤΣΕΡΤΟ**, Λάρισα: 'Εστάλησαν. Έλαβα τα γραμμάτσημα. Τα γραφεία του 'Υπερανθρώπου είναι ανοικτά για όλους τους ανγνωστές του. Μπορείς να έλθεις όποτε θέλεις στις ώρες 8.30 — 11.11. και 3.30 έως 7 το βράδυ. ❿ **ΣΕΝ. ΛΑΛΑΟΥΤΗ**, 'Αθήνας: Το λαμπρό και μυστηρώδες φηγάρι είναι ασφαλώς ένα από τα πρώτα πράγματα που κινούν την περιέργεια των παιδιών της ηλικίας σας. 'Απ' ό,τι ξέρουμε σήμερα στη Σελήνη δεν υπάρχει ζωή, θλάτσης, νερό, κλπ. 'Η διάμετρός της είναι 2.159 μίλια και η επιφάνειά της είναι το ένα δέκατο τρίτο της Γης. Μολονότι η Σελήνη δεν έχει, και πθα κώτατα δεν είχε ποτέ ζωή, είναι πολύ ελπιωτική για τη Γη. Μας παρέχει ένα μέτρο για το χρόνο, φωτίζει τις νύχτες μας, προκαλεί παλίρροιας που βοηθούν στο να γίνωvτα: τα ποτάμια μας πλωτά και άλλίς: το νερό που βόσκεται στις δ-άφορες άκτές μας, μην αφήνοντάς το να γίνει σάσιμο και να γεύειv απλ' θλάτσηvς μικροοργανισμούς. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το μόνημα της 'Αστρονομίας θα γίνει ένα από τα σπουδαιότερα μαθήματα των σχολείων στα προσεχέ: έτη. 'Η γνώμη μου είναι ότι θα συvγαυεύει με την όρα της Γεωγραφίας, έκτος αυτικά από το τεχνικό μέρος του θέματος που θα αφορά κι' αστροναυτική κλπ. Προιμένο γράμμα σου. Χαιρετισμούς στα παιδιά. ❿ **ΣΠ. ΠΟΥΛΑΚΗΝ**, Γλυφάδα: 'Εστάλησαν. 'Η ταυτότητα περιένεται στο τεύχος 9 του 'Υπερανθρώπου. 'Ο Μίκυ σ' ενδιαφέρει για την αγάπη σου και σου υπόσχεται να πραγματοποιήvη σύντομα την έκπηση σου. Χαιρετισμούς στο Γιάννη Σκούλα.

Π. Πετ.

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΗΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεία: Όδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 18 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. Άνεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλίου, Ταταούλων 29 Ν, Σύμυρη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην Λέκκα 22 Άθήναι.

Τό επόμενο τεύχος του «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ», τό 19, πού κυκλοφορεί την επόμενη Τετάρτη, με τον τίτλο:

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

είναι καλύτερο και συγκλονιστικώτερο απ' όλα τα προηγούμενα! Ό θρυλικός ντέτεκτιβ των ουρανών Τζόε Σέρινταν, αποκαλύπτει πώς ό μυστηριώδης έχθρός του πού απήγαγε τον Χόβαρτ από τό μέγαρο τής Άστροικής Άσφαλείας, είναι μιá γυναίκα, εξαιρετικά όμορφη αλλά ύπουλη κι' επικίνδυνη σαν την όχιά! Στο τεύχος αυτό ό Μίκυ ετοιμάζεται νά ξαναφορέση τό αυτοκρατορικό του στέμμα κι' ό... όμορφος Λή Πό, πληρώνει κάτι παλιούς λογαριασμούς σ' έναν έχθρό του...

Θά μετανοιώση όποιος δέν προλάβη ν' αγοράση τό επόμενο τεύχος πού προβλέπεται ότι θα εξαντληθθί σέ λίγες μέρες...

